

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ 9/2018
Дана: 26.04.2021. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Зоране Трајковић, председника већа, судија Мирјане Илић и Дејана Терзића, чланова већа, са записничарем Оливером Савић, у кривичном поступку **против окривљеног Милоша Чајевића**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО 7/18 од 22.10. 2018. године, која је измењена дана 28.03.2019. године и 07.12.2020. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 31.03.2021. године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Миољуба Виторовића, пуномоћника оштећене Нермине Аличехајић - адвоката Марине Кљаић, окривљеног Милоша Чајевића и браниоца окривљеног - адвоката Зорана Јовановића, једногласно је донео, а дана 26.04.2021. године јавно објавио

ПРЕСУДУ

Окривљени **МИЛОШ ЧАЈЕВИЋ**,

КРИВ ЈЕ

Што је:

За време немеђународног оружаног сукоба који се водио на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација на страни српског, бошњачког и

хрватског народа у периоду од 1992. године до 1995. године кршећи правила међународног права из члана 3 став 1 тачка 1 под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године која је ратификована одлуком Народне скупштине ФНРЈ (објављена у „Службеном листу ФНРЈ“ бр.24/50) и члана 4 став 2 под а) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II):

- дана 27.05.1992. године, у Брчком, у стану у улици Радомира Цветковића број 6 као припадник Интервентног вода резервног састава полиције Брчко, примењивао мере застрашивања и терора према цивилима муслиманске националности: Мирели Бродлић, Семки Чалуковић, Мухамеду Чалуковићу, Шухрети Чалуковић, малолетном Самиру Чалуковићу, Горану Хасановићу, Фадили Хасановић, малолетном Ведаду Хасановићу, малолетном Русмиру Хасановићу и Ђихи Хасановић, на тај начин што је дошао у стан у коме су се та лица налазила у маскирној униформи, наоружан, све присутне постројио и пребројао, питао Горана Хасановића како се зове, те му је након одговора упућивао претње, рекао му да ће га убити и чудио се откуд му српско име, потом задао Горану Хасановићу ударац отвореном шаком у пределу главе, па вичући саопштио присутнима да ће их наредног јутра када дође пребројати и да ће их побити, уколико сви не буду у стану

- неутврђеног дана у периоду од 10.05.1992. године до 12.05.1992. године, у Брчком, у просторијама логора „Лука“ као припадник резервног састава полиције Брчко, нечовечно поступао према цивилима муслиманске националности Мехмеду Арнаутовићу и Сабиту Арнаутовићу тако што је наредио Сабиту Арнаутовићу да задаје ударце отвореном шаком свом брату Мехмеду Арнаутовићу, те како није био задовољан јачином ударца, Мехмеда Арнаутовића ударио шаком у пределу лица, потом просуо сок по тепиху и приморао Сабита Арнаутовића да полиже тај сок са пода, па га хефт машином погодио у пределу главе и ножем му, уз вређање и претње да ће га заклати, нанео посекотину у пределу врата, а затим наредио Мехмеду Арнаутовићу и Сабиту Арнаутовићу да скину панталоне и да наизменично један другом стављају полни орган у уста, што су они и учинили

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ

Па му суд применом наведеног законског прописа и одредби чланова 5 став 2, 33, 38, 41 КЗ СРЈ за учињено кривично дело претходно утврђује појединачну казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци

Па му суд применом одредбе члана 49 став 1 КЗ СРЈ узима као утврђену казну затвора у трајању од шест година на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 22/15 од 12.02.2016. године, која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године, због кривичног дела убиство из члана 47 став 1 Кривичног закона Републике Србије

Па га применом одредби чланова 48 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

На јединствену казну затвора у трајању од **13 (тринаест) година** у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 27.05.1993. године до 05.11.1993. године и време проведено на издржавању казне по пресуди Вишег суда у Сремској Митровици К 22/15 од 12.02.2016. године, која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године, почев од 01.09.2016. године, па надаље.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ окривљени Милош Чајевић да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем.

Оштећена Нермина Аличехајић се ради остваривања имовинско правног захтева упућује на парницу.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО 7/18 од 22.10.2018. године, која је измењена дана 28.03.2019. године и 07.12.2020. године окривљеном Милошу Чајевићу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Суд је у доказном поступку извео доказе саслушањем окривљеног Милоша Чајевића, испитивањем сведока Зорана Јовића, сведока Стева Кнежевића, сведока Александра Лајића, сведока Сабита Арнаутовића, сведока Мехмеда Арнаутовића, сведока Никице Митровића, сведока Миреле Бродлић, сведока Мухамеда Чалуковића, сведока Дубравка Ђешића, сведока Нермине Аличехајић, сведока Драгомира Јаковљевића, а на сагласан предлог странака извршио увид у: Записник Српске станице јавне безбедности од 02.06.1992. године, Преглед личних доходака припадника Службе јавне безбедности, Извештај из казнене евиденције Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије у Новом Саду, Одсека за аналитику и полицијске евиденције за ПУ у Сремској Митровици И 235-1-17/19 од 10.01.2019. године, Извештај из казнене евиденције Полиције Брчко дистрикта – Јединице криминалистичке полиције број 14.02-04.2-5749/19 од 23.01.2019. године, списе предмета Вишег суда у Сремској Митровици К 22/15, Налаз и мишљење судског вештака психолога Ане Најман од 19.06.2019. године, записник о испитивању сведока Семке Чалуковић из преткривичног поступка 21.01.2011. године, записник о испитивању сведока Семке Чалуковић из претходног поступка од 27.12.2017. године, па је након свестране оцене свих изведених доказа, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности утврдио чињенично стање као у изреци пресуде.

Окривљени Милош Чајевић је у својој одбрани у претходном поступку дана 28.02.2014. године навео да је моблисан пре 01.05.1992. године, да је једно време

провео у Ражљеву, па у Војној полицији, а да је крајем маја или почетком јуна месеца 1992. године прешао у Интервентни вод у СУП Брчко, где је дужио војну униформу и наоружање, да није имао полицијску палицу, да је пре рата имао одгајивачницу паса добермана, да је током његовог боравка у војној полицији пас био у хангарима где су возила, али да га није водио са собом, да је то био кућни љубимац. Даље је навео да је командир Интервентног вода у који је прешао био Петар Зарић, са којим је ишао у основну школу, да је он и оформио Интервентни вод који је бројао између седамнаест и двадесет двоје људи, да су припадници тог вода обилазили станове како би се очистили замрзивачи јер је много људи напустило своје станове, да су били ангажовани и на проналажењу скривеног наоружања, да је он углавном био задужен за претресање станова на подручју Новог насеља, да су са њим били Зоран Јовић и дечко по имену Томо, чијег презимена не може да се сети, да је у том насељу било српског, хрватског и муслиманског становништва, да се он и припадници његовог вода нису задржавали у просторијама СУП, већ су проводили време у кући која се налазила поред тих просторија, да су нека лица привођена, да је одлазио у логор „Лука“ како би пронашао оца своје жене Лејле Ибро, да никада никога није ударио, па ни Мехмеда Дедаковића, да се не сећа да се дружио са Абазом Шаховићем, да је одлазио у Улички пут у Брчком, који се налази ка излазу из града, да је радио тринаест година као ветеринарски техничар на фарми у Брчком пре рата, да су по избијању сукоба неки цивили тамо одлазили на рад, да није одлазио у ноћним сатима на фарму, да не познаје Етхема Рибиха, Мирсаду Чехајић, Дамира Бродлића, Мирелу Омерхоџић, Стјепана Пејића, Мехмеда и Сабита Арнаутовића, Сабину Жилић, Сену Мркаљевић и Муриса Лејлића, да му је познат Фарук Фрејзовић као дечко који је гајио псе пре рата, чија се кућа налазила у насељу Блатуша, да је током ратних сукоба можда пролазио туда, али да је пре рата долазио, да су се дружили искључиво ради кинологије, да је његова мајка Неда Чајевић била професорка у гимназији, да му је отац био професор фискултуре, да је у периоду док је био у Интервентном воду имао шарену маскирну униформу, да никада није присуствовао пребијању људи, али је чуо да је тога било, да је чуо да је људе тукао извесни Јелисић, кога је упознао када је долазио у СУП док је био у Интервентном воду, да се он у Интервентном воду задржао месец и по до два, да мисли да тај вод до краја рата није расформиран, да је у логор „Лука“ одлазио искључиво како би пронашао оца своје тадашње девојке који се налазио у том логору, а што је утврдио на основу списка који је постојао на улазу у логор. Даље је навео да се том приликом видео са оцем своје девојке, који му је рекао да га нико није тукао, ни малтретирао, да су га терали да пева, да је попричао са стражарима у логору, да није могао ништа да уради по том питању, нити да га извади из логора, да је разговор са њим обавио у канцеларији за пријем робе која се налазила у оквиру логора, да више није одлазио у логор да прича са њеним оцем, нити је тражио било која друга лица, да никада није улазио у хангар логора „Лука“, да је доводио људе у СУП на разговор, да су углавном привођени људи из центра града, што је трајало пола сата до сат времена, након чега су били пуштани, да је у том периоду возио аутомобил марке „Југо“, да о возилу марке „Mercedes“ не зна ништа, да је у то време уколико у стану има петоро или шесторо људи, само један од њих имао пропусницу, односно само је један члан домаћинства могао да излази напоље и да иде у продавницу, да остали нису смели да напуштају стан, да их је он упозоравао на то када је обилазио станове, да познаје Драгана Живковића који је био полицајац пре рата и који је

такође током рата био у Интервентном воду, да је заједно са њим ишао у акције, да познаје Драгана Божића који је био у Интервентном воду, да је и са њим ишао заједно у акције обиласка терена, али не по становима, да је поред шарене униформе имао и беретку, да никада није носио капуљачу, ни маску, да је било случајева да су лица која су доведена у СУП на испитивање касније одведена у логор „Лука“, али да он лично никада није возио људе из СУП у логор, да се у СУП причало да се свашта дешава у логору „Лука“, да су одређена лица улазила у логор, иако нису смела да улазе и да су малтретирали цивиле, да су долазили неки људи углавном ради пљачке, да је вероватно током рата пролазио и улицом Јеленка Вочкића, да је то кратка улица између две основне школе, да се не сећа да је из логора извео Бродлића и одвео га код његове сестре, да је то неистинито, да је њему био надимак Миша, да га нико није звао Мишоловка, да су га понекад звали и Мишел. Даље је навео да се не сећа да је заједно са Драганом Живковићем дошао у стан и довео Бродлића, нити да је рекао да уколико једно од њих буде фалило у току ноћи, они ће их обилазити и све ће их побити, да је могуће да је одлазио у тај стан, али у време првих дана рата, да није истина да их је он обилазио у стану, претио им и застрашивао, да никада у логор „Лука“ није довео свог кера. Окривљени је такође навео да му је везано за браћу Сабита и Мехмеда Арнаутовића познато презиме, али да по именима не може да их се сети, да их можда зна по виђењу, да није присуствовао догађају који се десио у логору „Лука“ Арнаутовићима, али да је чуо да се то десило, с тим што не може да се сети ко му је то рекао, да у то време није био са Ђешићем, да је касније чуо да је он радио одређене ствари. Даље је навео да се не сећа особе по имену Нермина Аличехајић, да он није помогао ником од Муслимана да изађе из Брчког, да се сећа да је била једна жена старости око тридесет година која је спремала просторије у којима је боравио Интервентни вод, да је он никада није питао како се зове, тако да не зна да ли је она Нермина Аличехајић, да не може да се сети да ли је она спавала ту где је био смештен Интервентни вод, да је није приморавао да спава са њим, да не зна да ли је неко други спавао са њом, да је пре рата познавао Зорана Јовића, који је такође био члан Интервентног вода, као и Стево Кнежевић, који је радио у СУП пре рата, да је из Интервентног вода прешао у Седму новосадску јединицу, а да је 1992. године био рањен на потезу код Врановаче.

Окривљени Милош Чајевић је у своју одбрану на главном претресу дана 28.05.2019. године навео да остаје при одбрани из претходног поступка, те додао да је био члан Интервентног вода у саставу полицијске станице Брчко који је имао четрнаест припадника када је он ступио у њега, да је наређења воду издавао командир Петар Зарић, да је њихов задатак углавном био да иду на линију, чувају положаје и контролишу град, односно да улазе у станове који су били запуштени и у којима није било струје, да празне замрзиваче и прикупљају податке о оружју, да је било и задатака да се иде у логор „Лука“ и да се доводе одређена лица на саслушање у СУП, а касније опет враћају у логор, да је након увођења полицијског часа задатак јединице био и одржавање јавног реда и мира, обилазак становника муслиманске националности и вођење евиденција колико је тачно станара у ком стану, да припадници Интервентног вода нису имали овлашћења да испитују било које лице у логору „Лука“, већ су поступали по наређењима претпостављених и лица из логора доводили у СУП на саслушања. Окривљени је даље навео да је Интервентни вод био смештен у кући која се налазила поред полицијске станице, да су

припадници вода ту ноћивали, али да он није јер је живео близу и увек је спавао у свом стану, да је одлазио у кућу молера Рејзовића свако јутро, да су у њој имали редовне састанке и добијали радне задатке, да је у кући вероватно виђао Нермину Аличехајић, ако она тврди да је ту чистила, да је пре рата држао псе, да је у току рата имао два добермана које је држао на излазу из града који се зове Симковац, да те псе никада није доводио у кућу у којој је био смештен Интервентни вод, да их је шетао када је био слободан, да му име Нермина Аличехајић ништа не значи, да постоји могућност да је он њу пре рата виђао у Брчком, али да се нису дружили, да постоји могућност да је дана 27.05.1992. године био у стану у коме је био Дамир Бродлић, али да није никог шамарао, да му нису познати Сабит и Мехмед Арнаутовић, да он њих није приморавао на орални секс, да не зна тачно датум када је постао припадник Интервентног вода, да је 01.05.1992. године почео рат, да је он тада био припадник Војне полиције и да је добио премештај у Интервентни вод, да се не сећа тачно датума, да је у логор „Лука“ одлазио највише три пута, да је увек ишао по задатку како би довео неког од заробљеника на саслушање, да је у логор одлазио по налогу командира Петра Зарића, да никада није добио писмени налог, већ је увек ишао по усменом налогу, да је он само долазио до логора, улазио у логор возилом, а особа коју је требало да одведе на разговор је већ била припремљена за транспорт, да су те особе након саслушања враћали назад у логор, да је улазио унутар логора десет до петнаест метара својим аутомобилом како би преузео лице, да је том приликом увек излазио из аута, да је возио возило марке „Застава Југо“ жуте боје, да никада није улазио у унутрашњост логора „Лука“, нити у просторије где су била смештена лица која су била у логору, да по имену и презимену не познаје Мирелу Бродлић, ни Дамира Бродлића, да постоји могућност да је био у стану у улици Радомира Цветковића број 6 у Брчком. Даље је навео да је задатак Интервентног вода био да улазе у станове, да су они увек ишли по тројица у групи, да никада нису добијали писмене налоге за те радње, да не верује да је икада ударио Горана Хасановића у неком од тих станова, да му то име и презиме ништа не значи, али да је сигуран да никада никога није ударио, да мисли да у периоду од 10. до 12. маја 1992. године није могао да буде у логору „Лука“ јер тада још увек није био члан Интервентног вода и није имао приступ логору, да су у кући у којој је било седиште вода спавали чланови вода који нису били из Брчког, и то Зоран Јовић, Ранко Ћешић, Дубравко Ћешић и Раденко Станкић, да су људи из Брчког углавном спавали у својим кућама, да не зна имена и презимена лица која су одржавала кућу, односно која су је чистила и одржавала хигијену, да су се та лица стално мењала, да он лично није видео никога да чисти, нити га је то занимало, да су свако јутро имали састанке којима је присуствовао цео Интервентни вод, које су држали командир Петар Зарић или Горан Марковић, да је могуће да је видео неку женску особу у тој кући, али да не може тачно да се изјасни да ли је видео. Окривљени је изјавио и да у кући молера Рејзовића никада није имао сексуални однос са било којом женом, да је по ступању у Интервентни вод задужио аутоматску пушку и пиштољ, да је видео једну женску особу у кући молера Рејзовића која је имала око тридесет година, црне кратке косе, висине око метар и педесет и нешто и да су приликом обиласка станова углавном са њим у групи били Ранко Ћешић, Зоран Јовић, а некада и Тома, чијег презимена не може да се сети.

Сведок Нермина Аличехајић у свом исказу у преткривичном поступку датом Полицији Дистрикта Брчко дана 20.09.2005. године навела да се крајем априла

месеца 1992. године налазила у кући код Сабине и Енвера Хасиефендића, како не би била сама код своје куће, да су 04.05.1992. године у кућу дошли Арканови војници који су им наредили да са подигнутим рукама изађу напоље, након чега су их одвели у кућу доктора Сајдовића, где су провели сат или два и где се налазио цео њен комшилук, да су по њих дошли аутобуси и одвезли их у касарну, да су касније аутобусима одвезени у Ражљево где су провели неко време, након чега су дошли војници и питали да ли неко хоће да да крв за војску, да су их одвели у једну школу, након чега су их вратили и рекли им да ће их возити даље, после чега су одвезени у Брезово поље, да је она била смештена код Ехлимане, чијег презимена не може да се сети, да је једно јутро дошло до евакуације, жене су се упутиле пред школу, а мушкарци су били затворени у тој школи, да је женама речено да оду кућама, да је потом војска ишла од куће до куће и говорила им да се за пет минута спреме и дођу код школе, где су и раније били, да су по њих дошли аутобуси, да је тада дошао по њу Мишо чији је надимак Мишоловка и питао је да ли хоће да иде за Брчко, те се она са Драганом и Мишом вратила за Брчко, да је Мишо био из Брчког, да зна да су му отац и мајка били просветни радници и да је живео у центру Брчког, али да јој није познато да ли је радио пре рата, да је тада био наоружан и обучен у шарену униформу, да је имао пиштољ, да ју је Мишо довезао код њеног брата у Еш насеље и ту оставио, да је код брата провела седам дана, након чега је Мишо опет дошао по њу сам колима, рекао јој да иде са њим и одвео је у кућу Фарука Рејзовића која се налази код продавнице „Идеал“, да је у кући Рејзовића затекла пуну кућу, да се сећа Драгана милиционера, извесног Пере који је тренирао карате, Драгана Божића, Ранка и других људи чија имена не зна, да су сва лица која су се налазила тада у кући била униформисана и наоружана, да су ту спавали, да је она била једина жена у кући, да је морала да им пере и спрема постељину, да су је зато и довели, да је нису ударали, ни малтретирали, само је морала сваку ноћ да спава са неким другим од њих, да је Мишо довео ту добермана и ставио га пред врата, да је са тим кером плашио, да је касније дошло до свађе између њих, да се њих десетак касније одвојило и прешло у кућу ниже „Челика“ када се иде ка „Болеру“, да је колико се сећа била приморана да спава са Маркуљом, Ранком, Мишоловком, са једним високим који је био у СУП чије име не зна, с тим што са Мишоловком није спавала, него је он лежао поред ње само онако и био мортус пијан, да је након тих десет дана Мишоловка довео другу девојку чијег се презимена не сећа, зна да се звала Лејла и да је она тада била са њима и да је та Лејла имала заштиту од Мише и да је он врло брзо одвео својој кући. Сведок је такође навела да је касније чула да је Миша убио неку жену, односно да је избо ножем јер је мислио да она има пара, да је чула приче да је пуштао добермане у логору „Лука“, да је Брчко напустила 1993. године, да је њу одвео Драган Јаковљевић и још један војник код Бисе, да је Јаковљевић дошао ту ноћ и рекао јој да хоће да помогне, да може да је преведе преко границе, пошто је чула да су јој отац и мајка у Немачкој и на наговарање Бисе и њеног човека је на то пристала, да су је најпре одвели у Бијељину, да је ту код једног хоће провела девет месеци, да се Драган Јаковљевић појавио само једном када је дошао да покупи њене ствари које су се налазиле у Бијељини, да је након тога напустила Бијељину и отишла у Тузлу путем размене, да за Драгана Јаковљевића зна да је из Бијељине, да се причало да је снајпериста, да је пре рата становао у Бијељини, да је оженио извесну Љиљу из Брчког, да је док се налазила у кући Рејзовића била једино женско и да је морала да спава са мушкарцима, да је

једном приликом рекла да неће и да јој је тада био стављен нож испод грла и да је речено: „Немој да те кољем полако“.

Сведок Нермина Аличехајић је у свом исказу у претходном поступку дана 05.05.2006. године навела да је боравила у кући код „Идеала“ власништво Рејзовића, да су је тамо довели Мишо и Драган, да су поред Мише и Драгана Божића званог Пера, ту били Ранко и Жељко, да су повремено долазили Комшо, Маркуља и Перо Зарић, да је она у кућу доведена како би поспремала и како би спавала са мушкарцима који су ту боравили, да није имала никаквог избора, да се сећа да је док је боравила у тој кући спавала са Бором и са Маркуљом, да није спавала са Драганом Божићем званим Пера, да су јој они једноставно говорили да пође са њима горе у собу, да су на спрату биле празне собе јер је кућа била велика и да је она тада одлазила са њима, да је више пута у току ноћи имала полне односе.

Сведок Нермина Аличехајић је у свом исказу у претходном поступку дана 28.12.2017. године навела да је Милоша Чајевића знала пре рата из Брчког, да су се дружили, да је била у Брезовом пољу које је удаљено шеснаест километара од Брчког, када је почео рат у јуну и јулу месецу 1992. године, да су били евакуисани из Брезовог поља и смештени у некој сали када је дошао Милош Чајевић са још једним мушкарцем и питао је да ли би хтела да иде у Брчко са њим, да је она изразила жељу да види свог брата пошто јој је брат био у Брчком, након чега су је Милош Чајевић и Драган, чијег се презимена не сећа, џипом одвели у Брчко, у насеље Еш, у стан у коме је био њен брат, да је она са братом живела пар дана, да је након тога Милош Чајевић, кога су звали Мишоловка, дошао по њу и рекао јој да им треба, да ју је одвео из братовљевог стана у кућу Рејзовића која се налазила у центру Брчког код СУП, где је провела двадесетак дана, да је у тој кући био смештен Интервентни вод, што је тек касније чула, да није знала име тог вода током рата, да је знала пар војника по именима, и то Драгана Божића званог Пера, Драгана који је раније радио у полицији, Милоша Чајевића, Ранка Ћешића, да није желела да иде од свог брата, али да није могла да то одбије, да је по доласку у ту кућу видела да је све у њој разбацано, да су војници стално одлазили и долазили, да су јој рекли да мора да поспрема по кући, да намести кревете и почисти, да су се у кући некада одржавали састанци којима она није смела да присуствује, да се њој свашта дешавало у тој кући, будући да је била једино женско међу њима, да је нису тукли, да је међу људима који су је силовали био и Милош Чајевић, да је он то чинио више пута, да је једном приликом Милош Чајевић довео два добермана, рекао јој да ништа нису јели, оставио их са њом и отишао, да се Чајевић вратио тек после два дана, да је она фактички провела са њима сама два дана, након чега је дошао Ранко Ћешић и рекао: „Води те добермане, иначе ћу их ја побити“, да није могла да оде нигде иако је била сама у кући јер би је они пронашли, да се бојала и за судбину свог брата, уколико би напустила кућу, да су доводили и друге девојке у кућу из истих разлога, односно да су спавали са тим девојкама, да је то било готово сваке ноћи, да је, када је неки од војника повео на спрат, у свакој соби у коју би ушли, видела неку женску особу са неким војником, да она једноставно није могла то да одбије, будући да је пред собом увек имала људе који су имали пушку у рукама.

Сведок Нермина Аличехајић је у свом исказу на главном претресу дана 06.11.2020. године навела да остаје при раније датим исказима и додала да ју је у кућу Рејзовића у Брчком довео Милош Чајевић кога је познавала пре ратних дешавања из друштва будући да се он дружио са неким њеним друговима, да је била у варошици Брезово поље код Брчког у коју су довожени људи из Брчког, да је ту видела Милоша Чајевића и замолила га да је одведе код брата у Брчко, на шта је он пристао, да јој Чајевић није постављао никакве услове, да се њен брат тада налазио у насељу Еш у Брчком и да је боравио код друга заједно са још њих четворицом који су били затворени у једној кући и нису могли да се крећу, да је она код њих провела десетак дана, након чега се појавио Милош Чајевић који јој је рекао пред њеним братом: „Требаш ти нама“ и одвео је у кућу код Рејзовића, да том приликом није поменуо из ког разлога им је она неопходна, да јој је по доласку у кућу Рејзовића рекао да треба да је очисти, да промени постељину, да јој није рекао колико ће боравити ту, нити да ли ће бити плаћена за посао који буде обављала, да су у кућу долазили припадници Интервентног вода, да се сећа да су међу њима били Ранко Ћешић, Драган Божић, Траволта, Маркуља чијег презимена не може да се сети и Милош Чајевић, да је Чајевића виђала готово сваки дан, да су припадници Интервентног вода увече спавали у кући када су доводили жене, да је само она боравила преко ноћи у кући, да осим ње није било других женских особа у кући, да јој осим Милоша Чајевића нико други није рекао да треба да поспреми кућу, да Чајевић обично није причао са њом када би долазио, већ би је само у пролазу нешто питао, да је са Чајевићем имала сексуални однос само једном, када јој је он рекао да оде у другу собу, да том приликом није примењивао силу према њој, да је најпре она отишла у собу, а недуго затим се и он појавио за њом, да чим јој је наредио да оде у ту собу, самим тим ју је и натерао на тај чин, да она није добровољно отишла у собу, да је сексуални однос између њих био обављен отпочетка до краја, да се плашила за своју безбедност у случају да је одбила да послуша наређење Милоша Чајевића, да она једноставно није желела то, да се првенствено плашила за себе и своју безбедност, али да јој је у подсвести био и њен брат, да је њу из Брчког извео Драган Јаковљевић, на тај начин што је она била у једној кући у коју је он долазио и да јој је једном приликом рекао да ако хоће да пређе преко Раче може да јој пружи помоћ, да није имала више разлога да остаје у Брчком пошто јој је брат био напустио град, да је Драган Јаковљевић најпре одвео у Бијељину и оставио је код једног хоће који је био његов друг, где је провела девет месеци, да је Драгану Јаковљевићу испричала шта јој се дешавало у Брчком. У свом исказу даље је навела да је у кућу Рејзовића, Милош Чајевић доводио девојку под именом Лејла коју је оженио, да она док је била у кући није приметила да је Чајевић пио, али да не зна да ли је долазио у пијаном стању у кућу. Сведок Аличехајић је такође изјавила да је Милоша Чајевића након овог догађаја виђала у граду, само у пролазу, да са њим није причала о догађајима који су се дешавали у кући, да је женска особа коју је Милош Чајевић довео у кућу Рејзовића била Лејла Ибро, да је једно време ту боравила, а касније је Милош Чајевић одвео у своју кућу, да не може да се сети да ли је Лејла Ибро боравила у кући пре сексуалног односа који је Милош Чајевић имао са њом или после тога, да током сексуалног односа између ње и Милоша Чајевића нико није улазио у собу, да су сексуални однос имали на кревету, да јој је Чајевић рекао да скине одећу, након чега је он скинуо своју, да су током боравка у кући Милош Чајевић и остали припадници Интервентног вода са собом имали оружје, да је и тог дана када јој је Чајевић рекао да оде у собу и када је за њом ушао

у собу имао оружје, да је аутоматску пушку коју је носио ставио изнад кревета. Даље је навела да се о томе да ли су је друга лица која су долазила у ту кућу присиљавала на сексуалне односе изјашњавала у ранијој изјави и да при тој изјави остаје, да је једном приликом Милош Чајевић довео у кућу два кера, расе доберман и рекао јој да они ништа нису јели, да је оставио керове невезане, односно пустио их код ње у собу, да је она тада била сама и да је наредна три дана провела са керовима, да им је давала само воду, а након тога бежала на спрат куће.

Сведок Александар Лајић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 16.03.2009. године навео да је крајем маја месеца 1992. године био ангажован у Територијалној одбрани Брчко поред Саве, да не зна тачно ко је био старешина јединице, да су били или Данило Пејић, или Жарко Ћостић, или Лука Кнежевић, да је након напуштања јединице Територијалне одбране у којој је био месец дана отишао у СЈБ Брчко, чији старешина је био Перо Зарић, који је био командир станице, а да је шеф полиције био Драган, чијег презимена се не сећа, да је у саставу јединице постојао и Интервентни вод који је био смештен у кући која се налазила поред станице, да је вод бројао између седам и десет људи, да су припадници вода, између осталих, били Мишо Чајевић, Пера, чијег имена се не сећа, Дубравко Ћешић, Слободан, кога су звали Кобра и Летић. Даље је навео да је Милоша Чајевића познавао пре рата, али се са њим није дружио, да зна да је увек са собом водио керове, да му је познато да су Милош Чајевић и лице по надимку Пера у саставу Интервентног вода били осам до девет месеци почев од маја 1992. године, да није видео да су они вршили нека кривична дела, али да је било прича да су нешто радили, да је он приликом вршења позорничке службе сусретао Чајевића и лице по надимку Пера, да је Чајевић имао црну „Ладу Самару“, али да је он избегавао било какав контакт са њима јер су увек били под дејством алкохола, да су њих двојица у то време били униформисани, да су некада носили маскирну униформу, а некада плаву.

Сведок Александар Лајић је у свом исказу у претходном поступку дана 06.10.2015. године навео да је крајем јуна напустио Територијалну одбрану и отишао у СЈБ Брчко, где је био распоређен у Интервентни вод при Станици полиције, да је командир вода био Зарић, а да су припадници Интервентног вода, између осталих, били Зоран Јовић, Драган Живковић, Срђан Сапардић, Симо Гаврић и Слободан Илић, да не може да се сети да ли је припадник интервентног вода био Милош Чајевић, да мисли да није, да је Милоша Чајевића познавао од раније, да зна да је пре рата шетао керове, да су му родитељи били просветни радници, да је познавао и његову сестру, да је највише времена у Интервентном воду проводио са Слободаном Летићем, Ранком Ћешићем и Пером, чијег презимена не може да се сети, да су припадници вода у 90% случајева спроводили задатке спречавања кривичних дела, надгледања полицијског сата, обезбеђења јавних скупова, одржавање јавног реда и мира, да нису вршили привођење цивила, да не може да се сети да ли је Милош Чајевић приводио цивиле, да мисли да су припадници вода по налогу претпостављеног могли да одлазе у логор „Лука“, али да не зна да ли су могло да удз без налога, да не може да се сети да ли је Милош Чајевић икада био притваран, да се сећа да је Чајевић знао од некога да узме ауто, па да се доведе до станице милиције, да је Чајевић био такав тип човека који није презао ни од кога, да су се људи бојали Чајевића, да су чули да је он ишао сам ноћу, да је крао и

убијао, да је знао да баци бомбу у локал, да је ранио пар људи, да је по његовом сећању то било у кафићу „Болеро“. Сведок је такође изјавио да је Интервентни вод био смештен у приватној кући иза станице милиције, да је он у тој кући видео присуство женских особа које није познавао, да су оне наводно ту дошле да чисте по кући, да му није познато ко их је ангажовао, да је чуо да је Милош Чајевић одлазио до логора „Лука“, да је чуо да је док је Чајевић боравио у том логору било неког ударања, да је неко и главом платио, да је вероватно Чајевић у логор одлазио заједно са Ранком Ћешићем, пошто су већину времена проводили заједно, да је Чајевић од униформе на себи имао предратну плаву кошуљу кратких рукава и плаве панталоне, а од оружја аутоматску пушку и пиштољ, да је чуо да је Чајевић приводио неке људе у СУП, али да он то никада није видео и да не зна о коме се ради.

Сведок Александар Лајић је у свом исказу на главном претресу дана 28.05.2019. године навео да остаје при ранијим исказима и додао да је задатак Интервентног вода након увођења полицијског часа био одржавање јавног реда и мира, да су након 22,00 часа обилазили терен, односно шетали по граду и водили рачуна да се нико не нађе у то време на улици, да су постојале дневна и ноћна смена у воду, да он никада није добио задатак да приведе неко лице на информативни разговор, да је Интервентни вод био смештен у кући иза зграде Секретаријата унутрашњих послова, да он није проводио ту време, да је био дежурни возач у интервентној групи, да никада није ниједан задатак обављао у групи са Милошем Чајевићем, да је чуо да је било инцидента са Чајевићем док је био припадник те јединице, али да не може да се сети о чему се ту радило. Сведок је такође навео да не зна да ли су у кућу у којој је био смештен Интервентни вод довођене особе женског пола, да је чуо да се о томе нешто причало, али да он то никада није видео, да након увођења полицијског часа никада није било улажења у станове грађана, да постоји могућност да је у кући Рејзовића, у којој је био смештен Интервентни вод, видео неке женске особе, али да су то биле жене које су чистиле у дворишту испред куће, да су оне обављале послове усисавања, спремања и да су ове послове обављале и унутар саме куће.

Након што је сведоку Александру Лајићу предочен његов исказ од 06.10.2015. године, сведок је изјавио да није познавао женске особе које су биле у кући у којој је боравио Интервентни вод, да сада не може да се сети да ли је одлазио тамо и видео те женске особе, да није познавао ниједну од њих, да их је видео можда двоје, троје, али да не може са сигурношћу то да каже, да је о одласку Милоша Чајевића у логор „Лука“ и његовом боравку тамо чуо из прича од народа, да се не сећа да је приликом боравка Чајевића у логору „Лука“ дошло до удараца и претњи да ће неко платити главом, да га током рата није виђао са псима, да није чуо да је било ко од припадника Интервентног вода имао сексуалне односе са женама које су чистиле кућу.

Сведок Стево Кнежевић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 18.03.2009. године навео да је половином априла 1992. године био припадник резервног састава милиције, да је 03.05.1992. године распоређен испред општине да чува стражу, да му је након неколико дана тадашњи командир Станице милиције Душко Кокановић рекао да је постао припадник резервног састава милиције, да се у

том воду налазио и његов брат Радивоје Кнежевић који му је представио тада већ четворо, петоро људи који су чинили вод, да је заменик командира интервентног вода милиције био Драги Перић, а командир интервентног вода Перо Зарић, који га је одредио да седи у канцеларији, пошто је био најстарији од свих припадника вода, да су припадници вода били Ранко Ћешић, Драган Божић, Милош Чајевић, Драган Живковић, који су били момци из града, а да су се касније појавили други припадници вода из Србије, као што је био Жика Црногорац из Новог Сада. Даље је навео да је по напуштању Интервентног вода био припојен саобраћајној полицији која је вршила контролу саобраћаја на излазним пунктовима, да је Интервентни вод бројао између двадесет и двадесет два припадника, да су били смештени у кући молера Рејзовића, где су припадници вода спавали, да он није желео ту да спава, да је вод био у надлежности начелника СУП Драгана Веселића, да је као припадник вода добио задатак да купи телефоне по становима несрпског становништва, да је Драгана Божић званог Пера познавао из предратног периода, да Милоша Чајевића није познавао до доласка у Интервентни вод, да је касније је сазнао да је он син неког наставника, да је након расформирања Интервентног вода избегавао контакте са било ким из тог вода, да је у кућу Рејзовића где је био смештен вод, навраћао само у току дана, али да никада није спавао у тој кући, да је видео присуство две женске особе и да је тада инсистирао код Зарића да их пусти, да он није хтео да учествује у било чему, да никада увече није хтео да иде на периферију града са њима, да му је једном приликом Милош Чајевић тражио пушку и да му је сутрадан вратио сву гараву и искривљене цеви, што значи да је пуцао из ње до бесвести.

Сведок Стево Кнежевић је у свом исказу у претходном поступку дана 07.10.2015. године навео да је на почетку рата у Босни и Херцеговини био у резервном саставу милиције, да је у мају месецу у СЈБ Брчко дошло до формирања Интервентног вода, у коме су били Дубравко и Ранко Ћешић, Милош Чајевић, Драган Пантелић, Зоран Јовић, командир Перо Зарић и његов заменик Драго Перић звани Мајор, да је постао припадник вода тако што га је ту склонио његов брат и да није нигде слат на задатак, да су припадници вода вршили привођење цивилних лица, да су наређења долазила од крим.службе, да му није познато да ли је неко вршио привођење на своју руку, да су боравили у станици милиције, а да су припадници вода спавали у кући која се налазила поред СУП, односно у кући молера Рејзовића, да он није тамо хтео да борави, да су остали припадници вода били склони пићу, да је у ту кућу где су били смештени припадници вода одлазио само дању ради предавања или упознавања са оружјем, да је повремено у тим просторијама виђао Милоша Чајевића, да је приметио и присуство три женске особе, од којих је једну знао из виђења и да је инсистирао код Зарића да је пусти, да се сећа да је она становала у Боснином солитеру, да не зна под којим околностима су те женске особе доведене у кућу у којој је боравио Интервентни вод, да је са Чајевићем проводио врло мало времена, да се склањао од њега, да је једном приликом Чајевић од њега тражио аутоматску пушку и да му је он дао, да му је сутрадан Чајевић вратио пушку кроз уништену, да му није познато да су припадници Интервентног вода одлазили у логор „Лука“, али да су сви припадници Интервентног вода могли да уђу у логор „Лука“ кад год су желели.

Сведок Стево Кнежевић је у свом исказу на главном претресу дана 28.05.2019. године навео да остаје при раније датим исказима, те додао да је био припадник

Интервентног вода, да је вод преко дана био у згради тадашњег СУП, а да је преко ноћи био сметшен у кући која је од СУП била удаљена двадесет до тридесет метара, у којој су и биле три женске особе које је познавао из виђења, да не може да се сети њихових имена, да не зна шта су оне радиле у тој кући, да не зна да ли су биле злостављане, односно да он то лично није видео, да је инсистирао код командира, сада покојног Зарића, да те жене буду пуштене јер их је познавао, да оне нису биле затворене у тој кући, већ је од Зарића сазнао да су доведене да чисте, поспремају и одржавају чистоћу, да му је познато да су, након што је питао Зарића за њихово пуштање, сутрадан или истог дана те жене пуштене, да Чајевића није познавао пре рата, да га је први пут упознао у јединици, да се није дружио са њим, да није ноћивао у кући молера Рејзовића, већ је код Зарића инсистирао да спава у СУП на свом радном месту, да није био припадник Интервентног вода од првог дана, већ два, три дана по његовом формирању, да мисли да је вод формиран 09. или 15.05.1992. године, да не зна да ли је Милош Чајевић био припадник вода од почетка, али да је Чајевић већ био припадник вода када је он дошао у вод. Даље је навео да је задатак Интервентног вода била заштита грађана Брчког, што је подразумевало да уколико се неко од грађана пожали, они иду на интервенцију, да је било привођења у Полицијску станицу, уколико се добије налог на обраду и решавање проблема, да се не сећа да је било привођења из логора „Лука“, да зна да су била доведена два лица, али не на саслушање, већ по радној обавези, да је задатке Интервентом воду издавао командир Зарић, да су сви припадници вода учествовали у задатку одузимања фиксних телефона грађанима несрпске националности, да су ишли од стана до стана, односно од куће до куће и узимали телефоне грађанима који нису српске националности, да није виђао свакодневно Милоша Чајевића док је био припадник Интервентног вода, да га је виђао у кући молера Рејзовића само преко дана када су имали обуку о наоружању или практичну наставу, да су жене које је виђао у тој кући по годинама биле млађе од њега пар година, да је он у то време имао четрдесет година, а оне око тридесет пет, тридесет шест, тридесет осам година, да су биле доведене да чисте и одржавају кућу, да их је виђао када је долазио, да су седеле у соби која је била дневни боравак, да се нису никоме обраћале, да је једна од тих жена становала у истој згради у којој је становала његова сестра, да мисли да се жена звала Јадранка, да је касније преко неких људи добио захвалу од те жене јер је инсистирао да буду пуштене, да га је она препознала када је он дошао у кућу молера Рејзовића, али да му се није обратила, нити му је било шта рекла. Сведок је такође навео да никада нису добили задатак да обилазе станове у којима живи муслиманско становништво и да им говоре да не излазе, осим оних који имају пропусницу, да никада није ишао да обилази станове грађана муслиманске националности, нити да празни замрзиваче у становима који су били напуштени, да су припадници Интервентног вода у претресе и узимање телефона углавном ишли по двојица, да он никада није био у групи са Милошем Чајевићем приликом обављања задатака, да не зна да ли је неко од припадника Интервентног вода имао сексуалне односе са женама које су боравиле у кући молера Рејзовића и да о томе није чуо ништа од припадника вода.

Сведок Драгомир Јаковљевић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 03.04.2009. године навео да је пре почетка ратних сукоба живео у Бијелини, да је припадао Територијалној одбрани резервног састава, да се јединица којој је припадао са подручја Хрватске вратила у Босну и Херцеговину 1991. године, да је

дошао у Брчко 04.05.1992. године, да је припадао Другој семберској бригади која је била смештена у Дому здравља у Колобари, да се преко пута Дома здравља налазила џамија у којој је било смештено доста цивилног становништва, да је одлазио у џамију како би видео да ли има неко од Муслимана који је пореклом из Бијељине, да је када се уверио да нема никог из Бијељине напустио џамију, да је слободно време проводио код мајке која је била стационирана у Брчком, да је једном дошао у контакт са припадницима Интервентног вода из Брчког, да се сећа начелника Петра Ђокића, да је имао дозволу за кретање од 00 до 24 часа коју му је потписао и издао командант Гавриловић, да је из Брчког познавао Радивоја Кнежевића, чија је сестра венчана кума његовој сестри, да је познавао и Ранка Ђешића, кога је упознао када је покушао да га ухапси, да је познавао извесну Нермину чијег презимена не може да се сети, да је први пут упознао, односно нашао у једном подруму у згради преко пута Дома здравља, да је један период није виђао, али да не зна како је дошло до тога да је био код неких Муслимана у кући, да је у то време обилазио грађане друге вероисповести који су остали у Брчком, да се тако чуло за њега како хоће да помогне људима, па су га људи који су живели у Колобари позвали да дође на кафу како би са њим нешто попричали, да је ту поново видео Нермину и питао је откуд она ту, да му је рекла да је сада ту смештена, да постоји вероватноћа да га је она видела и познала и да је рекла тим људима да га позову, да су га замолили да чешће наврати пошто је било војске и полиције и доста непријатних људи који су лутали градом и чинили разне ствари, да је после тога навраћао два или три пута како би видео да ли је све у реду, да су му једном приликом Нермина или људи код којих је боравила причали да је била затворена у некој кући иза СУП-а, да је била сексуално злостављана на разне начине, да су јој рекли да она у свако доба дана и ноћи мора бити на „услуги“, да је он био затечен таквом ситуацијом, да су га кроз разговор питали да ли може некако да помогне да се она склони из места, да су му рекли да има гарантно писмо од брата из Немачке и да би она желела, ако постоји могућност да се пребаци у Србију, а касније из Србије за Немачку, да је он најпре организовао њено пребацивање за Бијељину, да је дошао по њу једног дана и сместио је код једног пријатеља у летњу кухињу, у питању диспанзеру у Бијељини, да је он морао да се врати у Брчко, да ју је упозорио да не иде никуда, да буде закључана док се он не врати, да је познавао од пре рата једног хоџу који се звао Хасан и који је радио у џамији преко пута болнице у Бијељини, потражио га је, изложио му какав проблем има и замолио га да му помогне, да је убедио Хасана да Нермину доведе код њега док се он не врати са положаја, да је по повратку са положаја из Хан Пијеска потражио Хасана, међутим није било ни њега, ни Нермине, да је добио информацију да је Нермина отишла у размену преко неке агенције, да му је познато да је Нермина била 1968. годиште, да је била мало вишља од њега, а да је он висок 174 цм, да јој је коса тада била до изнад рамена браон боје, да је њему предочена фотографија Нермине Аличехајић из Брчког, након чега је он рекао да је у питању та особа.

Сведок Драгомир Јаковљевић је у свом исказу на главном претресу дана 31.03.2021. године навео да је у периоду који се наводи у оптужници био припадник Друге семберске јединице која је била стационирана у Брчком и била под командом Благоја Гавриловића, да је као дете живео у Брчком од седме до дванаесте године, да је познавао град као свој џеп и доста људи из Брчког, да је имао задатак да

контролише становништво како му се ништа не би десило лоше, да контролише да неко не чини злодела и да о томе евентуално извести команду, да је у једном периоду дошао у сукоб са Ранком Ћешићем који је био припадник Специјалне полиције. Даље је навео да је током рата Нермину Аличехајић срео у Колобари код Бијеле цамије, где је и он живео као дете, да је почела да плаче и рекла му да је била затворена од стране одређених лица, да је он питао зашто не оде одатле, да не сме да изађе из Брчког јер јој је прећено да ће бити убијена, ако је не нађу код куће када буду долазили, да му је рекла да су је затворили у једну кућу и држали је у њој, да су јој чинили разне ствари, да је обећао да ће јој помоћи, да је успео да је пребаци за Бијељину са намером да је спроведе касније за Србију како би могла да иде у Немачку, да јој је рекао да се стрпи и да остане два, три дана у Бијељини како би успео да среди премештај за Србију. Сведок је такође изјавио да је у међувремену његова јединица морала да иде даље, да је Нермину оставио код свог доброг пријатеља хоце Хасана где јој је обезбедио смештај, али да ни Хасан, ни Нермина Аличехајић нису били у Бијељини када се он вратио, да је после рата чуо да се Нермина вратила кући у Брчко, да је приликом једне посете свратио до ње, да га је она лепо дочекала и попричала са њим, да је видео да је слаба са живцима, да му се приликом првог сусрета у Брчком жалила да су је довели у ту кућу, силовали, да је радио шта је ко како хтео, да су јој стављали флашу у вагину, да је она након тога била у болници, да није спомињала имена лица која су то чинила, већ да му је само рекла да ће, ако је не нађу код куће, наћи у граду и да ће бити убијена и бачена у Саву, да је он имао дозволу за кретање од 00 до 24 часа у Брчком, да је у том периоду у Брчком важио полицијски час, али да мисли да када је обављао разговор са Нермином Аличехајић тада на снази није био полицијски час, да је након разговора са њом о томе обавестио свог команданта Благоја Гавриловића усменим путем, да постоји могућност да је у разговору са њим Нермина Аличехајић помињала надимке неких од људи који су били са њом у кући, али да он не може да се сети, да је иначе његова јединица била смештена код Дома здравља, а да је из полиције Брчког у том периоду познавао Стеву Кнежевића.

Сведок Никица Митровић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 18.05.2009. године навео да је у СУП Брчко радио од 01.12.1988. године, да је од 15.05.1992. године радио у СЈБ Брчко, да му је Драго Мајор рекао да се планира формирање Интервентног вода и питао га да ли би пристао да уђе у састав истог, да су у састав првог вода ушли активни полицајци Драган Пантелић и Драган Живковић и лица која раније нису била полицајци: Раденко Зуб, Стево Кнежевић, Стојан Петровић Гоги, Ранко Ћешић, Милош Чајевић, Дубравко Ћешић, Зоран Јовић, Дејан Гутић и Боро Симикић, да су ретко одлазили кући, да су прво спавали у сали Полицијске станице, а потом су на располагање добили велику кућу у близини зграде полиције, да су припадници Интервентног вода имали врло мало контакта са осталим службама у оквиру полиције, да су патролирали по граду након 22:00 часа када је почињао полицијски сат, да су по сменама дежурали у станици, да је у смени увек постојао вођа смене који је након запримљене дојаве слао екипу ради провере догађаја, да су припадници Интервентног вода у неколико наврата привођали цивилна лица у просторије полиције и предавали их дежурном који је даље одлучивао како ће се поступати са њима, да су Милош Чајевић, Ранко Ћешић и Драган Божић звани Пера имали посебан статус, да се о њима, поготово о Ранку Ћешићу, причало као о момку који је лак на обарачу и да су и поједини

чланови Интервентног вода зазирали од њега, да он лично није имао никаквих проблема са њим, да мисли да је вод фомриан у другој половини маја месеца. Даље је навео да је у кући у којој је боравио вод била једна женска особа плаве кратке косе, чијег се имена не сећа, која је долазила у својству чистачице, да ју је он видео у кући пар пута, да је било прича да је Ђешић имао однос са том женом, да Милоша Чајевића није познавао пре рата, да је познавао његову мајку Неду Чајевић која је била директор гимназије, да му је познато да су Милош Чајевић, Драган Божић и Ранко Ђешић имали више слободе од осталих припадника Интервентног вода и да никоме нису полагали рачуне, као и да је Чајевић имао два кера добермана.

Сведок Никица Митровић је у свом исказу на главном претресу дана 09.10.2020. године навео да је био припадник Интервентног вода, да су припадници тог вода били смештени најпре у згради полиције у Брчком, а касније у кући породице Рејзовић поред зграде полиције, да је познавао Милоша Чајевића пре рата, да је и он био припадник Интервентног вода током рата, да се у том периоду највише дружио са Ранком Ђешићем, да је имао утисак да су Чајевић и Ђешић имали привилегован положај, да са њима никада није био заједно на задатку, да се дешавало да они изостају са задатака, да је било опште познато да је Милош Чајевић водио велике керове, али да не зна која је раса у питању, да је те керове доводио и у кућу Рејзовића једном или два пута. Даље је навео да је у тој кући била једна девојка која је чистила, коју није познавао од раније, да ју је у кући видео једном или два пута, да није често боравио у тој кући, већ сваки сваки други или трећи дан, да је пар пута ту преспавао, да је Милош Чајевић боравио у тој кући, али да не зна колико често, да не зна у ком делу куће је била та женска особа када је видео, да је видео у пролазу, да му је познато да је она била задужена за чишћење јер се тако причало у јединици, али да није чуо приче да је неко имао сексуалне односе са њом од људи који су боравили у кући, да је девојку која је боравила у тој кући, госпођицу Нермину, касније виђао у граду након рата, да су се видели пар пута у пролазу, да је последњи пут видео прошле године, да му је она причала о догађајима из рата, односно да је имала неких проблема, да је била малтретирана у тој кући, али да нису ишли у детаље, да му је рекла да је била малтретирана од стране Милоша Чајевића, да за оно кратко време колико је видео Нермину у кући, мисли да се она кретала слободно, да тада уопште није било контакта између ње и њега, да није видео друге женске особе које су долазиле да обављају послове чишћења, да се док је био припадник Интервентног вода полиције ишло у обилазак станова у Брчком у склопу редовних активности, да је ту било и припадника других народа, па како они не би дојављивали или слали неке информације из њихове средине, да се не сећа да су приликом обиласка пописивали или евидентирали људе који су се налазили у становима, да се ишло по зградама, да се не сећа да су утврђивали како се зову лица која затекну по становима, да нису никада имали задатак да обилазе станове ради пражњења замрзивача, али да је било задатака који су укључивали обилазак станова ради одузимања фиксних телефона.

Сведок Зоран Јовић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 29.05.2009. године навео да пре маја 1992. године није био војно ангажован у војсци и у полицији, да је након 03.05.1992. године отишао у касарну да се јави, одакле је послат у полицију, да је са њим био његов комшија Нецад Рендић, који им је рекао које је националности, али су му рекли да иде кући, да је он задужио полицијску

униформу из резервног састава и пушку, да је био распоређен у резервни састав полиције, тако што је код њега кући дошао Перо Зарић командант Интервентног вода и питао га да ли би прешао у Интервентни вод, да му је сутрадан рекао да пристаје, да су у воду када је он дошао били Драган Живковић, Ранко Ћешић, Стево Кнежевић, а да су после дошли Боро Симикић и Томислав Ђокић. Сведок је даље навео да је у Интервентном воду био и Милош Чајевић, с тим што не може да определи да ли је био од почетка, да су након тога у вод дошли и Драган Пантелић и Драган Божић звани Пера, да су најпре били смештени у станици полиције, а касније у кући Рејзовића која се налази иза полицијске станице, да је он у почетку задужио комби марке „Застава“ који је био црвене боје, па је префарбан у плаво-белу боју и био возач, да је на смене развозио и хапсио оне који се нису одазивали позиву по селима, да је Интервентни вод бројао око двадесет припадника, да је на почетку задатке Интервентном воду издавао начелник Станице полиције Веселић, да није било наредби да се врши привођење цивила несрпске националности у логор „Лука“, нити обезбеђење саслушања истих, да је то можда неко радио самоиницијативно, али да није постојала изричита наредба, да се не сећа да су постојале наредбе за привођење лица до физкултурне сале „Партизан“, али да постоји могућност да је неко то радио самоиницијативно, да су Ранко Ћешић и Пера припадници били више сами за себе и нису придавали значај никоме, да је са њима био и Милош Чајевић који је увек са собом имао два добермана. Даље је навео да је ретко одлазио у кућу Рејзовића, тј. само када је требало нешто да му се саопшти, да приликом одласка никада није видео женске особе несрпске националности, да је често долазио у конфликт са онима који су били смештени у тој кући, а најчешће са Милошем Чајевићем јер му је сметало његово понашање, да је често пио и правио експесе, да је остао у Интервентном воду непуних годину дана, да су након његовог одласка у воду остали Ћешић, Чајевић и Пера, да је он једном приликом привео Чајевића и Перу због проблема кога су изазвали код кафића „Европа“, након чега је Милош Чајевић одведен у затвор у Бијељину.

Сведок Зоран Јовић је у свом исказу у претходном поступку дана 05.10.2015. године навео да је од 03.05.1992. године био ангажован у полицији Брчко, да је током маја 1992. године био у оквиру СЈБ Брчко распоређен на трећи мост на Брци, а командири су били Драго и Перо Зарић, да тада још увек није постојао Интервентни вод, већ је формиран касније, да су у Интервентном воду били Стево Кнежевић, Боро Симикић, Ранко Ћешић, Драган Живковић, Милош Чајевић, Перо Зарић, Пера Божић, да су после дошли Саша Лајић, Срђан Сапардић, Томислав Ђокић и други, да је задатак вода био надзирање полицијског часа, развођење полиције на линије и привођење по наређењу командира станице, да је командир Интервентног вода био Перо Зарић, да је Милоша Чајевића познавао мало из виђења пре рата, да је Чајевић највише времена проводио са Ранком Ћешићем, да су они поступали као „самостални стрелци“, да нико није знао куд одлазе и долазе, да је био стално у контакту са Милошем Чајевићем, да су Ћешић и Чајевић користили црвену „Ладу“, а некада и аутомобил марке „Југо“ жуте боје, да му није познато да ли је Чајевић учествовао у привођењу цивила, да је њему као припаднику Интервентног вода јављено на моторолу да се десио проблем код кафића „Европа“ чији је власник био Муриса Лејлић, да је по доласку видео Муриса како трчи према њему са пиштољем у руци и рекао му да је успео да отме Чајевићу пиштољ из руку, који је хтео са њим да га убије, али се метак заглавио у

цеви, да је том приликом Милош Чајевић имао фантомку на глави, да су га они привели у Станицу полиције, иако је покушао да побегне и да је након тога одвежен за Бијељину, да је у току рата имао још један сусрет са Чајевићем због привођења у Српској Вароши неке бабе, да су том приликом привели Чајевића и још једно лице из Новог Сада, а да су касније рекли да су ту бабу убили. Сведок је изјавио и да су припадници Интервентног вода у почетку били смештени у Станици полиције, а касније у кући Рејзовића, да је Чајевић тамо навраћао, али није боравио, да он никада није видео да су довођене женске особе у кућу Рејзовића, да је Чајевић са собом увек водио пса добермана, да није видео да је Милош Чајевић некога злостављао у логору „Лука“, да је могуће да је тамо одлазио, да је сваки припадник Интервентног вода могао у било које време да уђе у логор „Лука“ и да је Милош Чајевић по граду често препадао цивиле.

Сведок Зоран Јовић је у свом исказу на главном претресу дана 28.05.2019. године навео да остаје при раније датим исказима и додао да је био са Милошем Чајевићем у саставу Интервентног вода, да Чајевић никоме није подлегао под команду, да је радио шта је хтео, да он из тог разлога није хтео да се дружи са њим, да је Чајевић током рата имао псе које је шетао градом слободно, да је то вероватно код грађана уливало страх, да је вод био смештен у Станици полиције, а да су касније прешли ради ноћења у кућу Рејзовића иза станице полиције где су били смештени, да је Чајевић са псима долазио у ту кућу, да је задатак Интервентног вода на почетку био да грађанима искључују фиксне телефоне, да су касније привођили особе друге националности на разговоре у Станицу полиције углавном по усменој наредби командира полиције са тачно назначеним именом, презименом и адресом, да је након увођења полицијског часа задатак Интервентног вода био да контролише да ли се неко налази на улици у време када то није дозвољено, да припадници вода нису имали обавезу да контролишу лица по списковима да ли се налазе у одређеним становима, да је он ретко кад спавао у кући Рејзовића, да је чуо од колега који су били смештени у кући да су у кућу долазиле неке девојке, али да их он никада није срео, да је Милош Чајевић постао припадник Интервентног вода убрзо по оснивању, да је Чајевића ретко виђао у кући Рејзовића, да је хигијена у кући одржавана тако што је свако спремао за собом, да је он чистио и спремао за собом, да су састанци обично одржавани у Станици полиције, а да је само једном састанак одржан у кући Рејзовића. Даље је навео да је долазио у конфликт са Милошем Чајевићем и Ранком Ћешићем због различитих мишљења, а првенствено због Чајевићевог понашања, да се са Чајевићем сукобио око привођења женских особа, односно њиховог довођења у ту кућу, да се сећа да се тада споречкао са Чајевићем, али да не може да се сети шта му је Чајевић том приликом рекао, да је било задатака од претпостављених да се одлази у логор „Лука“ и да се приведу одређена лица, али да он никада није добио такав задатак, да су они као припадници Интервентног вода могли у сваком тренутку да оду у тај логор, да су имали слободан улаз и пролазили без проблема на капији, да није постојала потреба њиховог легитимисања, да су у станове у којима су живела лица несрпске националности одлазили само када су преузимали фиксне телефоне, да Интервентни вод никада није добио задатак да иде по кућама и празни замрзиваче, нити да контролише ко се налази у становима и ко има пропусницу за излазак напоље, да нису ишли по становима и говорили лицима несрпске националности да

морају да буду у стану и да не смеју да излазе на улицу јер се то знало из средстава информисања.

Сведок Дубравко Ћешић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 01.07.2009. године навео да је до 30.04.1992. године био у резерви, када је са породицом отишао у Србију, да се након пет - шест дана вратио у Брчко, да је био распоређен у батаљон код Мише Јовића где се задржао до 15.05.1992. године, а након тога је прешао заједно са Гораном Бећановићем у Интервентни вод под командом Пере Зарића, да је тада командир Станице опште милиције у Брчком био Зоран Марковић звани Маркуља, а начелник полиције Драган Веселић. Даље је навео да је учествовао у различитим задацима који су се тicali контроле по насељу, да је један од задатака био прикупљање телефонских апарата од Муслимана и Хрвата јер се сумњало да они јављају за гранатирање, да су припадници Интервентног вода вршили привођење цивилних лица у Станицу милиције, да су у групи са његовим братом Ранком Ћешићем најчешће били Драган Божић, Драган Живковић, а некад и Милош Чајевић Мишоловка, да је Чајевића познавао од пре рата, да је Интервентни вод на почетку био смештен у просторијама СУП, да су након тога пребачени у кућу која се налазила у близини зграде СУП где су већином и спавали. Сведок Ћешић је изјавио да је он у тој кући приметио присуство једне плаве мршаве млађе женске особе, која је кувала кафу, да мисли да је брат од те девојке био добар са неким из Интервентног вода и да је он њу ту довео како би је заштитили, да је приметио да је једном приликом Милош Чајевић у двориште куће довео два своја пса добермана, да су припадници Интервентног вода ишли у логор „Лука“ да је командир Петар Зарић издавао наређења да се одређени људи доведу из тог логора, да су једном довели два човека односно два мајстора у двориште јер је њихово присуство било неопходно ради поправљања возила, да му није познато да су припадници вода доводили људе из логора ради саслушавања, односно испитивања, као ни то да су припадници вода приводили цивиле у логор. Сведок Ћешић је изјавио да је Милош Чајевић пре рата радио на фарми као ветеринарски техничар, да су му родитељи били просветни радници, да је пре рата имао кера добермана, да је био неозбиљан у то време, да је и у рату био неозбиљан, да се није понашао као педантан војник, да му није познато да су припадници вода у ноћним сатима одлазили у логор „Лука“ и да је он у интервентном воду остао до 18.06.1992. године.

Сведок Дубравко Ћешић је у свом исказу у претходном поступку дана 06.10.2015. године навео да је 15.05.1992. године ангажован у резервни састав полиције Брчко, да је по наређењу командира полицијског интервентног вода Пере Зарића прешао у тај вод, да је заменик командира интервентног вода био Драго звани Мајор, да су припадници вода били његов брат Ранко Ћешић, Драган Божић, Томо Ђокић, Зоран Јовић, Стево Кнежевић, Драган Пантелић, Никица Митровић, Слободан Љубичић, Раде Станкић звани Зуб, Милош Чајевић звани Мишоловка, Стојан Петровић, да је неке од њих који су били активни припадници полиције знао од раније, да су они били резервни састав полиције Брчко, да су имали задатак да одржавају ред и мир у граду и да су радили по наређењима својих претпостављених, да је Милош Чајевић највише времена проводио са Ранком Ћешићем, Стојаном Петровићем и Драганом Божићем, да он није учествовао у привођењу цивилног становништва, да је по наређењу Пере Зарића учествовао у прикупљању телефонских апарата од

бошњачког становништва, да им је речено да постоји сумња да они телефонима обавештавају супротну страну ради навођења граната, да је Чајевића познавао од пре рата, да му је познавао родитеље, да му је мајка била професор, да су га пре рата звали Мишо, а у рату Мишоловка, да је Перо затварао Чајевића у притвор у Станици полције Брчко због неких керова добермана, да је у кућу у којој је био смештен Интервентни вод довео два добермана, да је један од паса ујео неког из Интересентног вода. Даље је навео да је он прво становао приватно код Фадила Бисера, али су дошли добровољци који су развалили тај стан и однели све ствари из њега, да је потом једну ноћ био смештен у кући молера Рејзовића, након чега је спавао у свом стану, да је једном приликом у кући у којој је био смештен Интервентни вод видео плаву женску особу, чије име не зна, старости око 30 година, да он није ишао у логор „Лука“, да не зна да ли је у тај логор одлазио Милош Чајевић, да мисли да се у логор ишло по наређењу, да је било добровољаца који су улазили у логор и никога нису питали, да Милош Чајевић за време док су били у Интервентном воду није поштовао наређења, да је био својеглав, радио на своју руку.

Сведок Дубравко Тешић је у свом исказу на главном претресу дана 09.10.2020. године навео да остаје при ранијем исказу, те додао да је био припадник Интервентног вода, као и Милош Чајевић који се интензивно дружио са његовим братом, да су припадници вода најпре били смештени у СУП-у, а касније су спавали у кући Фарука Рејзовића, у којој је била и једна женска особа, да га је командир Перо Зарић водио да му покаже кућу и рекао му тада да је та девојка задужена за кување кафе и чишћење по кући, да се не сећа да ли је Милош Чајевић у том периоду имао неке керове са собом, да је једном приликом у обиласку куће са Пером Зарићем видео два кера, али да није знао коме припадају, да је ту девојку у кући видео само том приликом када је ишао са командиром, да му није познато у којој просторији је она била смештена, да је кућа била на спрат, а да је њу видео у приземљу, да не може да се сети да ли је видео у кухињи или у некој другој просторији, да није имао никаквих сазнања касније о њеном положају у кући, нити је после тога виђао.

Сведок Мирела Бродлић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 12.01.2011. године навела да је након почетка ратних дешавања после 30.04.1992. године живела у Брчком у улици Радомира Цветковића број 6 у заједничком домаћинству са бабом Џихом Хасановић, мајком Семком Чалуковић, Мухамедом Чалуковићем, Самиром Чалуковићем, Гораном Хасановићем, Фадилом Хасановићем и малолетном децом Русмиром Хасановићем и Ведадом Хасановићем, да се у то време забављала са Дамиром Бродлићем, својим садашњим супругом, који је након избијања рата у Брчком изгубио ногу и пребачен је у болницу у Брчком, а након неколико дана је превежен у логор „Лука“, да није могла да га посети док се налазио у логору, да су крајем маја 1992. године Дамир Бродлић и рођак њене маме Мерсудин доведени од стране двојице униформисаних лица у униформама маскирно шарене боје у стан у коме су они боравили, да су та лица лупала на врата стана, да је једног од њих препознала из града, да су га сви знали по надимку Мишел, а да је други био Драган Живковић који је пре рата радио у полицији, да је Мишела знала из виђења, да су били на „здро-здро“, да је водио керове са собом, да је био чудан и да му је мајка била професорка.

Након што је сведоку Мирели Бродлић предочена фотографија из картона личне карте Милоша Чајевића, сведок се изјавила да је то лице које је довело Дамира Бродлића и Мерсудина у стан у коме је живела крајем маја 1992. године, да су се по уласку у стан Мишел и Драган Живковић драли, да су питали „Ко је овде Мирела?“, да је она одговорила, да је Мишел галамио и рекао „Ево довезао сам ти твог момка“, да су се неки од укућана налазили у кухињи, а неки у боравку, да су их пребројали, да их је укупно било дванаест са Мерсудином и Дамиром, да су питали свакога од њих како се ко зове, а када су дошли до њеног рођака Горана Хасановића, питали су га за име, након чега му је Мишел пришао и рекао му како може балија да носи српско име, на шта му је Горан одговорио да му је то име дао његов отац и да је он Муслиман, да му је након тога Мишел псовао мајку и када их је све постројио, рекао им је: „Уколико једно од вас буде фалило у току ноћи, ми ћемо вас обилазити, све ћемо вас побити.“ Сведок је даље навела да су њих двојица опет дошли ујутро у стан, да су сви у стану били испрепадани, да им је и тада рекао да ће их стално обилазити, да нико не сме да напусти стан, да се приликом доласка први пут у њихов стан, Мишел највише окомио на њеног рођака Горана, али да не зна да ли га је том приликом ударио, а да након доласка тог другог јутра више нису долазили у њихов стан.

Сведок Мирела Бродлић је у свом исказу у претходном поступку дана 27.12.2017. године навела да је почетком маја 1992. године живела у Брчком у стану на адреси Радомира Цветковића број 6, са мајком Семком Чалуковић, очухом Мухамедом Чалуковићем, ујаком Гораном Хасановићем, ујном Фадилом Хасановић, братом Самиром Чалуковићем, бабом Цихом Хасановић, рођацима Ведадом Хасановићем и Русмиром Хасановићем, да су њеног тадашњег момка Дамира Бродлића довели из логора „Лука“ крајем маја 1992. године, да је имао између тридесет и четрдесет килограма, да је био без једне ноге, да су га довели преко њеног професора Веселића који је био нешто у полицији, да зна да је он то вече требало да буде стрељан од стране Горана Јелисића, али да је професор Веселић успео да га спасе, да су га у стан довели Милош Чајевић и Драган Живковић, да је Чајевића познавала од раније из виђења из града, али га није лично упознала, да је имао надимак Мишо, односно Мишел, да је пре рата по граду шетао псе добермане, да мисли да је имао два добермана, а да је Драган Живковић пре рата радио у полицији. Даље је навела да су по доласку у стан њих двојица постројили укућане, да их је Милош Чајевић пребројао и њеног ујака питао како се зове, а када му је ујак рекао да се зове Горан, он му је рекао: „Што ће теби српско име, ти си Муслиман“ и ударио му шамар, да је била под стресом и уплашена, да је Чајевић рекао да ће уколико не буду ту сви колико их је било, када ујутро дође, остале побити, да је Милош Чајевић имао са собом пушку и био у униформи, да они целу ноћ нису спавали, да нису знали да ли ће се неко појавити на вратима, да су деца од ујака и ујне целу ноћ плакала, да је Дамир Бродлић био код њих, све док није отишао на размену, односно да се код њих задржао двадесет и нешто више дана, да је из њиховог стана отишао на размену, да је са Дамиром из логора довежен и мамин рођак, чије је име Мерсудин.

Сведок Мирела Бродлић је у свом исказу на главном претресу дана 09.10.2020. године навела да остаје при исказима од 12.01.2011. године и 27.12.2017. године и

додала да су припадници специјалне јединице полиције у Брчком којој је припадао и Милош Чајевић обилазили њен стан, да не зна да ли су обилазили друге станове у којима су били смештени Бошњаци и припадници других народа у Брчком, да је Милош Чајевић у стан у коме је тада живела долазио два пута, и то дан за даном, да је приликом доласка у стан имао оружје, али да не може да се сети да ли је ватрено оружје уперио према њој и осталим укућанима, да је Милош Чајевић када је први пут дошао у стан њеном ујаку Горану Хасановићу ударио један шамар, да је пре тога њему упутио низ увреда и претњи, да је том приликом свима претио да уколико не буду на броју сутрадан када буде долазио, да ће све да их побије, да је дошао сутрадан, пребројао их, да им је претио зато што су друге националности, да је претио њеном ујаку Горану из разлога што је носио српско име, а по националности је Муслиман, да је Милош Чајевић том приликом дошао заједно са Драганом Живановићем за кога је од мајке чула да је бивши полицајац, да Живковић није правио проблем приликом доласка код њих, да су обојица били у шареним униформама, да је Милош Чајевић имао пиштољ који је носио за појасом, да их у мају месецу 1992. године друга униформисана лица нису обилазила, да јој је познато да су у том периоду одвојене девојке муслиманске националности и да су силоване из ког разлога се и она бојала и била у сталном страху.

Сведок Семка Чалуковић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 21.01.2011. године навела да је у време избијања ратних дејстава живела у Брчком, у улици Радомира Цветковића број 6 са мајком Џихом Хасановић, супругом Мухамедом Чалуковићем, сином Самиром и ћерком Мирелом, да је дошло до рушења моста између Горње и Брчког, када су код њих у стан дошли њен брат Горан и супруга Фадила, њихово двоје деце Русмир и Ведад и њена заова Шухрета Чалуковић, да су Дамира Бродлића и Менсура Халилковића крајем маја или почетком јуна 1992. године довели у стан њене мајке из логора Лука, Драган Живковић и Мишел, чије пуно име не зна, да је Мишел од њих тражио личне карте, а њеног брата Горана питао шта је по националности, па након што му је Горан одговорио да је муслиман, Мишел га је питао зашто није узео пушку и због чега није на линији, а затим је почео да га вређа и да му прети да ће га убити, да би се затим обратио свима да их је избројао и да ће опет доћи ноћу, те ако неко буде фалио све ће их побити. Након што је сведоку Семки Чалуковић предочен картон личне карте са фотографијом Милоша Чајевића, сведок је навела да је то лице које она познаје под надимком Мишел, да је након овог догађаја Милош Чајевић још једном долазио у њихов стан, али да не може да определи када је то тачно било, да су приликом доласка у њихов стан Драган Живковић и Милош Чајевић били у униформама, наоружани са пиштољима и бомбама.

Сведок Семка Чалуковић је у свом исказу у претходном поступку дана 27.12.2017. године навела да је Милоша Чајевића упознала када је дошао током рата у њихов стан, да га од раније није познавала, да је Чајевић довезао из логора „Лука“ њеног садашњег зета Дамира Бродлића и њеног рођака Мерсудина Халилуковића, да је њих дванаесторо боривило у стану њене мајке, да је Чајевић тражио личну карту њеног брата и питао га: „Како се то зовеш Горан, а балија, какво ти је то име, зашто ниси на линији, ти си балија, ти си Турчин, хоћеш да те сада убијем?“ након чега га је ошамарио, да им је током боравка у стану претио, псовао их и вређао, да је рекао: „Ноћас кад дођем, у неко доба ноћи, ако буде једно фалило, остатак све ћу вас

поклати, све вас балије треба заклати. Ја имам мајку Хрватицу кући, сада бих отишао кући, најрадије бих њу заклао.“, да су тада у стану били њени мајка Џиха, супруг Мухамед Чалуковић, син Самир Чалуковић, ћерка Мирела Чалуковић, брат Горан Хасановић, његова супруга Фадила Хасановић, њихова малолетна деца Ведад и Русмир и Шухрета Чалуковић, сестра њеног мужа, да су Дамира Бродлића у стан довели Милош Чајевић и Драган Живковић, да је надимак Милоша Чајевића био Мишел, да је Чајевић све време био агресиван и претио њеном брату пред малолетном децом, која су се узнемирила, уплашила и све време плакала.

Сведок Мухамед Чалуковић је у свом исказу у претходном поступку дана 27.12.2017. године навео да је по избијању рата са породицом отишао да живи код сестре, да су у стану живеле заједно три породице, да су се Милош Чајевић Мишел и Драган милиционар навалили да их обилазе, да су довели Дамира Бродлића који се тада забављао са ћерком његове жене из првог брака, да је Милош Чајевић прозвао њега и његовог шурака да сиђу доле, да су видели да је дошла Хитна помоћ која је довезла Дамира Бродлића до зграде, да је Милош Чајевић рекао: „Ајде балије, Турци, излазите напоље, довео сам вам сарадника.“ да су њих двојица сишли доле и довели га у стан, да их је у стану било једанаест или дванаест, да им је Милош Чајевић претио да ће уколико случајно неко буде фалио, доћи касније да их обиђе, да су и Чајевић и Драган полицајац били у пијаном стању, да их је Чајевић вређао и малтретирао, претио да ће их побити, да је његовом шураку ударио шамар, да зна да је Милош Чајевић пре рата радио у Ветеринарској станици, да га је препознао, будући да је возио месо тамо на преглед пре рата, да су поред Дамира Бродлића довели и рођака његове супруге Мерсудина који је био у завојима, да је Дамира Бродлића мина ранила 01.05.1992. године, а да је из логора „Лука“ доведен након десет до петнаест дана од тог догађаја, да је након тог првог пута, Чајевић долазио у стан још пет или шест пута, претио им и био агресиван.

Сведок Мухамед Чалуковић је у свом исказу на главном претресу дана 09.10.2020. године навео да остаје при исказу из претходног поступка од 27.12.2017. године, те додао да не зна да ли су припадници Интервентне јединице полиције Брчко у мају и јуну месецу 1992. године обилазили и друге станове у којима су била смештена лица муслиманске националности, да је чуо од комшија да јесу, али да није видео, да су код њега у стан дошли полицајци Милош Чајевић и Драган Живановић, да је једном приликом Милош Чајевић био сам и да је претио, да им је псовао мајку турску, балијску, да је са собом имао доста наоружања, да се сећа да је имао нож и три, четири бомбе, аутоматску пушку и униформу, да је свима који су се тада налазили у стану, а било их је укупно једанаест, претио да ће их побити и поклати, да није уперео оружје према било коме, већ је само држао длан на пиштољу, да је највише малтретирао његовог шурака Горана Хасановића, да га је псовао и говорио му: „Откуд ти да се зовеш Горан, што носиш српско име, што ниси узео пушку и отишао у рат“, након чега му је ударио један шамар. Даље је навео да се све то дешавало када је Милош Чајевић први пут дошао код њих, да се сећа да су се одједном отворила врата стана и да је он почео да псује и галами, да је позвао њега и његовог шурака да пођу са њим и рекао им да им је довео „сарадника“, да је у питању био супруг Миреле Бродлић који је у почетку рата остао без ноге и који је био најпре смештен у болници, а касније и у логору „Лука“, да их је натерао да сиђу доле и тада им рекао: „Носите ове своје сараднике горе у стан, ја ћу доћи опет

касније да вас обиђем, немој да ко фали“, да је претио да ће их све до једног побити уколико не буду на броју када опет буде дошао, да се сећа да је Милош Чајевић долазио више дана код њих у стан, а да је његовог шурака Горана Хасановића ошамарио првог дана када је дошао, да је том приликом он имао оружје код себе, те да се сећа да му је аутоматска пушка стајала на рамену.

Сведок Сабит Арнаутовић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 08.04.2005. године навео да је живео и радио у Брчком од 1952. године и да га је рат затекао у Брчком у Железничкој колонији код родитеља, да је прво почело пушкарање, да се тада налазио заједно са својим братом и његовом породицом код родитеља на прослави 01.маја, да је сутрадан заједно са супругом кренуо ка свом стану који се налазио у Еш насељу у улици Зије Диздаревића број 16, да је то било 02. или 03. маја 1992. године, да су остали у стану до 10. маја, а да су у међувремену након пада Железничке колоније сви мештани морали да напусте своје станове, да је 10.05.1992. године код њега дошло доста рођака, да их је питао где му је отац, да су му тада рекли да су жене пустили да се сналазе и да иду где ко може, док су мушкарце одвели у непознатом правцу, да је истог дана око 17:45 часова дошло пет војника у маскирним униформама са наоружањем и да су га двојица војника у маскирним униформама одвели у СУП Брчко, да су га задржали у једној просторији петнаестак минута, а потом одвели у логор „Лука“. Даље је навео да је након доласка у „Луку“ уведен је у први хангар са леве стране, где су се налазили његов брат Мехмед Арнаутовић, отац Расим Арнаутовић и бројне комшије, да је након десет до петнаест минута ушло униформисано лице и наредило да изађе задњи који је доведен, а то је био он, да су га увели у једну просторију и наредили му да скине кожно јакну и да извади све из џепова, тако да је остао само у кошуљи и фармеркама, да су му одузели један мали компјутер који је имао са собом и који је у то време била атракција и новац који је имао код себе, да је код себе имао и један хрватски динар, па кад су то приметили, почели су да га туку, да су га након тога увели у једну надстрешницу која се налазила до тих просторија, где је била смештана столарија и ту су наставили да га туку, да је било између десет и петнаест лица, да он није познавао ниједну од особа које су га тада ударале, а да је након тога био враћен у хангар. Даље је навео да је након сат до сат и по времена поново био изведен и уведен у просторију где је био тучен, да је тамо видео Бранка Пудића који је био полицајац и пре рата, да га је он ударио обичном палицом сигурно педесет пута, да не зна ко га је извео и довео код Бранка Пудића, да је касније дошао Милош Сретена Чајевић, да он тог младића није лично познавао, да није знао да је то Сретенов син, иако је са Чајевић Сретеном био у изузетно добрим односима, да су заједно ишли у Мађарску и Чехословачку, да је Сретен Чајевић био наставник физичког васпитања у Брчком, да је Милош Чајевић узео хефт машину за спајање докумената и из све снаге га ударио у главу, да су тада довели и његовог брата и да је Чајевић наредио да један другог шамарају, да је он први пут ударио брата недовољно јако, па је наређено да његов брат стане мирно, а Милош Чајевић га је ошамарио, услед чега је почео да пада и том приликом оборио саксију са стола која се просула по тепиху, па им је наредио да то почисте, након тога је Милош Чајевић извадио нож и пришао му са леђа, ухватио га за главу и рекао: „Балијо, мајку ти јебем, сад ћу те заклати“, па га је пустио, а он је осетио да му низ врат цури крв, да су затим њега и његовог брата натерали на орални секс, да не може да се сети ко је све то гледао, али да зна да је у једном

тренутку на улазним вратима видео Ранка Ћешића, да је кроз просторију дефиловало пуно лица, али да он није познавао добар део њих.

Сведок Сабит Арнаутовић је свом исказу у претходном поступку дана 28.12.2017. године навео да је био код куће дана 10.05.1992. године када је око 18 часова дошло пет војника у маскирним униформама који су га одвели у СУП Брчко, где су га задржали у једној просторији око петнаест минута и одатле га одвели у логор „Лука“, да су га увели у први хангар, који се налазио на левој страни од улаза, да је приликом уласка у хангар видео да уз зид седи седамдесет до осамдесет цивилних лица, да је тада видео и свог брата Мехмеда Арнаутовића и оца Расима Арнаутовића, комшије Асифа Карагића, Хазима Карасановића, Аднана Железића и његовог сина Младена Железића, да је сео поред брата уз зид и видео да је његов брат натечен од удараца по лицу, да му је том приликом брат рекао: „Шта ти је, болан, па нико неће живу главу одавде извући“, да је видео да су и остале грађане малтретирали. Даље је навео да је након десет до петнаест минута дошао униформисани војник и рекао: „Овај сад задњи што је дошао, нека изађе“, да је изашао и да је одведен у просторију у логору преко пута хангара, да му је по уласку у просторију речено да извади све из џепова што има, да су га након тога извели у другу просторију, а да га је док су га водили један од војника ударио палицом беле боје, да је од ударца који је добио по леђима пао на земљу, да су га затим њих петнаестак тукли око двадесет минута, да му је рука била ишчашена, да није могао да је помера, да су га затим вратили у хангар, да му један од војника није дозволио да седне на картон, него му је наредио да седне на бетон, да су га након сат времена поново одвели, да су тада затражили од њега да скине све са себе сат, злато, прстење, све драгоцености, да су све то побацали у једну кутију, да га је том приликом саслушавао полицајац Бранко Пудић који га је ударио око педесет пута, да су га одвели до просторије у којој је био Милош Чајевић који је наредио да се доведе и његов брат Мехмед Арнаутовић, да је у просторији било још униформисаних лица, да су наредили да се њих двојица међусобно шамарају, а пошто је његова рука била кроз ишчашена он није могао да је подигне, па је Чајевић наредио да његов брат стане мирно, он је покушао да га удари, али то није било довољно јако, те је Чајевић поново наредио да његов брат стане мирно и онда га је из све снаге ударио, али не може да се сети да ли отвореном или затвореном шаком, да се његов брат затетурао и пао на сто, да се на столу налазила ваза са цвећем која је пала и разбила се, да је Чајевић наредио да се покупи све што је пало на земљу, да су они то покупили, а затим је узео тетрапак са соком и просуо на тепих литар или литар и по сока, па је њему тада наредио да полиже тај сок са тепиха, да је он то морао да учини, да је Чајевић након тога узео хефт машину са стола и замахнуо са њом, да је успео да мало сагне главу, па га је хефт машина погодила у врх главе и разбила му главу, од чега је био сав крвав, да је Чајевић тада извадио нож, пришао му са леђа и рекао му: „Балијо, мајку ти јебем, сад ћу те заклати“, потом му ставио нож под врат и повукао га, да му је мало зарезао за врат и крв је почела да капље, да су их након тога тукли, да је у једном тренутку у просторију ушао и Ранко Ћешић који се насмешио, али их он није дирао, да је Милош Чајевић након тога наредио да његов брат и он скину панталоне и да он и брат наизменично један другом стављају полне органе у уста, да међу људима који су били присутни када је први пут изведен из хангара и тучен није био Милош

Чајевић, да је тек касније сазнао да је Милош Чајевић син Сретена Чајевића кога је од раније познавао и са којим је био добар пријатељ.

Сведок Сабит Арнаутовић је у свом исказу на главном претресу дана 04.02.2020. године навео да остаје при исказу из претходног поступка од 28.12.2017. године, с тим што је додао да је био у логору „Лука“, да је доведен у први хангар логора 10.05.1992. године око 6:15 увече, да је претходно по њега у кућу у којој је живео дошло пет маскираних војника, одакле је одведен у зграду СУП Брчко, да је од Милоша Чајевића доживео разне непријатности током боравка у логору, да га је Чајевић тукао и приморао на орални секс са рођеним братом, да је морао да шамара брата, као и брат њега, да је Чајевић његовом брату ударио шамар боксером од ког ударца је брат пао и разбио саксију, да је Чајевић њему разбио главу хефт машином, да је касније извадио нож и ставио му под грло и рекао: „Мајку ти јебем, сад ћу те заклати.“, да је приметио када га је пустио да му иде мало крв испод врата, да је са ицен Милоша Чајевића, Сретеном Чајевићем, био у добрим односима, да је његов отац често долазио код њега на кафу у службене просторије „Велме“ где је радио. Даље је навео да се прва хала логора „Лука“ налазила одмах са леве стране по улазу у логор, да је када је он доведен у хали већ било седамдесет-осамдесет лица, да су сви седели уз зид, да је у тој хали затекао и свог брата и оца који су били раније одведени, а да је 11.05.1992. године ујутро одведен заједно са својим оцем кући, да је његовом рођеном брату и њему Милош Чајевић када су доведени у посебну просторију наредио да скину панталоне и да наизменично један другом стављају полни орган у уста, да је Милош Чајевић позивао друге људе да дођу и да то гледају, да су други људи долазили да гледају шта његов брат и он раде један другом и смејали се, да се сећа да је међу њима био Ранко Тешић, да је Милош Чајевић ударио његовог брата који је пао и разбио саксију, те су затим морали на тепиху све то да скупљају, да је затим Чајевић просуо сок и њега натерао да лиже тај сок са тепиха. Сведок – оштећени Сабит Арнаутовић је изјавио да не истиче имовинско-правни захтев у односу на окривљеног.

Сведок Мехмед Арнаутовић је у свом исказу у преткривичном поступку дана 20.06.2008. године навео да је дана 01.05.1992. године славио празник код својих родитеља у Брчком у Железничкој колонији, заједно са братом и члановима породице, да је око 16:00 часова почела пуцњава у „Шинтерају“ а потом и код железничке станице, да се народ ускомешао, да је прва граната пала код ложионице у Железничкој колонији, да је он још 30.04.1992. године приметио да је у граду била врло напета ситуација, да су провели ту ноћ у кући и чули доста пуцњава, да се следећег дана 02.05.1992. године такође чула јака пуцњава, да су видели да се пуца са торња железничке станице и водоторња ложионице, да су код њих свраћали познаници који су их наговарали да беже из насеља, да су тог дана кућу напустили његови брат, снаја, снајине сестре, и њихов син који су повели и његову млађу ћерку, а да су он и супруга остали у кући са његовим родитељима и договорили се да крену према братовој кући у Еш насељу, али да је мајка одустала и да су и након тога остали у родитељској кући, где су наредних неколико дана провели у подруму са још људи који су код њих дошли, да су око куће падале гранате, да су били полупани прозори, а гелери су улетали у кућу, да је ту био све до 10.05.1992. године када је наишла група од 6-7 српских резервиста за које је чуо да раде чишћење терена, да су их том приликом натерали да изађу из подрума у двориште, да су

били неуредни са марамама на главама, реденицима на себи, да су их у дворишту постројли и један од њих је рекао „Шта ћемо се са њима замајават, да побијемо говна“ да је тада наишао резервни капетан Драган Каблиновић који је са њим некада рекао у фабрици намештаја „Босна“ захваљујући коме су остали живи, да им је наређено да иду пешке до железничке станице, где ће их покупити и одвести у касарну, да је он замолио Каблиновића да узме своја кола из гараже и повезе мајку, која је имала проблеме са ногама, што му је дозволио, да су пешке ишле бројне комшије из тог насеља. Даље је навео да је довезао кола пред касарну, да су ту мушкарце товарили у комби, а жене у Еш насеље, да му је један од војника тражио кључеве од кола и рекао да му кола више неће требати, да му је предао кључеве, након чега су их одвели у Луку, да је био смештен у првом хангару на улазу од бензинске пумпе, да су након неког времена позвали на саслушање, да га је по уласку у просторију у којој су вршена саслушања један момак ударио бејзбол палицом, да је ту видео свог рођака Акифа Хаџајића како крвари по лицу, да су њему свашта говорили, тукли га, малтретирали, псовали му матер балијску. Сутрадан, 11.05.1992. године били су малтретирани од стране војске, најчешће су долазили Ранко Ћешић, Мишо Чајевић као и Адолф, а често је долазио и неки мајор са наочарима, да су Ранко Ћешић, Мишо Чајевић и Адолф обилазили и тукли људе, да су знали за њих из Брчког, да је Ранко Ћешић био његов комшија, да је сутрадан у Луку дошао и његов брат, који је ту провео један дан и био изведен из логора, а након тога и његов отац, али не зна тачно датум када се то десило. Док је његов брат био у логору, њих двојица су били саслушавани од стране Мише Чајевића и још неколицине војника, натерани да се шамарају између себе, да је он том приликом ударио брату шамар, али не јако, а да га је онда Милош Чајевић поставио на место и ударио га тако јако да је он прелетео преко писаћег стола у канцеларији, да је његов брат питао зашто је то урадио, након чега је Чајевић узео бушилицу за папир и ударио његовог брата у главу и разнео му аркаду, а затим је извадио пиштољ и упирио према њему и опалио метак који је погодио радијатор их којег је почела одмах да цури вода, да су их након тога натерали да се скину до појаса и да један другом стављају полни орган у уста, за које време су доводили разне војнике да то гледају и уживају. Додао је да је Мишо Чајевић био плавкаст, сухоњав, мршав, да није био висок, висине око 1,75, да му се чини да је на себи имао СМБ униформу, односно војну кошуљу која се носила у ЈНА.

Сведок Мехмед Арнаутовић је у свом исказу у претходном поступку дана 28.12.2017. године навео да су 11. или 12. маја 1992. године његовог брата и њега су увели у канцеларију у којој су се налазили Милош Чајевић и још војника, да он њих никада није упознао, да су то углавном били људи са стране, да је Милош Чајевић наредио да се он и брат међусобно шамарају, да је брат кренуо да га ошамари, али пошто је био пре тога претучен, руке су му биле бандажирани и није имао снаге да га удари, да га је урадио слабим интензитетом, да је тада Милош Чајевић рекао: „Не ради се то тако, него да ти покажем.“, да га је Чајевић тако јако урадио, да је он прелетео преко стола, да је срушио неку вазу, да је његов брат кренуо да га подигне, да је Чајевић тада у руке узео или бушилицу или хефталицу, зна да је било нешто железно и велико и ударио га у главу, да му је изнад десног ока било све раскрвављено, да су се подигли, а потом им је Чајевић наредио да скину панталоне до колена и наредио им да један другом стављају пенис у уста, да је то трајало око пет минута, да је доводио војнике да то гледају и показивао им како се иживљава,

да он не зна да ли је Милош Чајевић имао надимак, да се они нису дружили пре рата, нити се међусобно познавали, да су се сусретали, али да никада нису имали контакт, да му је он био познат ликом, да је био поприлично мршав и имао смеђе-плаву косу.

Сведок Мехмед Арнаутовић је у свом исказу на главном претресу дана 04.02.2020. године навео да остаје при исказу из претходног поступка од 28.12.2017. године и додао да је Милоша Чајевића видео оног дана када га је малтретирао у логору „Лука“, да га пре тога није познавао, да се нису дружили, нити су били пријатељи, да је најпре са својим оцем доведен у логор из Железничке колоније, а да је његов брат Сабит Арнаутовић доведен сутрадан, да су њих тројица седели заједно у хангару логора, да му није познато шта је Милош Чајевић конкретно био у том логору и да ли је имао нека задужења у логору, да је он њега и његовог брата одвео из хангара у једну просторију где их је натерао на орални секс, да их је пре тога натерао да се међусобно шамарају, да су они у почетку један другог ударали слабије, да би затим Милош Чајевић њега извео и рекао му да се постави, а затим га тако ударио да је прелетео преко стола и срушио све што је било на том столу, да је брат пришао да га подигне, након чега је Чајевић узео бушилицу у руку и ударио његовог брата у главу, од чега му је одмах кренула крв, да је после тога Чајевић узео пиштољ и опалио у радијатор поред њега, након чега је потекла и вода из радијатора, да је Чајевић позивао војску да улазе у просторију и гледају како њих двојица изводе орални секс, да су се војници који су улазили тиме наслађивали, смејали се и провоцирали, да је све то трајало петнаест-двадесет минута, али да не може да определи тачно време. Сведок Мехмед Арнаутовић је изјавио да не истиче имовинско-правни захтев према окривљеном.

Из Списка радника Српске станице милиције Брчко, Министарства унутрањних послова Српске Републике Босне и Херцеговине, Станице јавне безбедности Брчко од 22.06.1992. године утврђено је да се на наведеном списку налази укупно 409 лица, да се под редним бројем 84 налази Чајевић Мишо за кога је наведено да је милиционар у Интервентном воду.

Из Записника са састанка Стручног колегија Српске СЈБ одржаног дана 02.06.1992. године утврђено је да је одлуком начелника СЈБ Брчко за командира Станице милиције именован Петар Ђокић, за његовог заменика Митар Милић, а за помоћнике командира именовани су Бранко Гајић, Боро Кауриовић, Душан Кокановић, Перо Зарић, Драго Перић, док су привремено на функцију помоћника именовани Томислав Ропчевић и Ристо Лугоњић који ће ту функцију вршити у својству помоћника командира, а директно ће бити задужени до повлачења људства са ратишта као командири оперативних јединица милиције, да ће се Станица милиције Брчко од 01.06.1992. године организовати на тај начин што ће се све досадашње ангажоване снаге и резервног и активног састава милиције ставити под јединствену команду, односно за све ове снаге директно ће бити одговоран начелник Станице јавне безбедности Брчко, командир Станице милиције Брчко, да станицом милиције руководи командир станице милиције, а у његовом одсуству заменик командира, док је за све послове из Службе јавне безбедности начелнику одговоран командир Станице милиције, који је дужан да својим организационим способностима организује несметан рад Станице милиције која ће своју непосредну

активност спроводити на очувању јавног реда и мира, заштите друштвене и приватне имовине, онемогућавања пљачки, отуђења и манипулација са приватном и друштвеном имовином, да је потребно да се оствари увид у контролу саобраћаја и његово пререгулисање по потреби, несметано функционисање уз поштравање мера безбедности улазних и излазних пунктова на подручју ослобођеног дела општине Брчко, да ће помоћници командира обављати послове из своје надлежности према утврђеном распореду и послове из области јавног реда и мира, области криминалитета, области саобраћаја, да ће два помоћника командира директно, односно непосредно бити задужени за интервентне групе које сачињавају по једанаест припадника милиције, да су два помоћника командира привремено именована на ову функцију који ће до повлачења са ратишта бити командири оперативне милиције на ратишту, да ће помоћник командира за криминалитет непосредно усмеравати раднике милиције на послове и задатке из те области, на прикупљању оперативних сазнања из области општег и привредног криминалитета, као и уско повезивање и непосредну сарадњу са Службом Националне безбедности, да је договорено да командир Станице милиције свако јутро у 9 сати окупи своје сараднике да се информишу о предузетим радњама и мерама у протеклом дану и да се договоре о пословима и задацима за текући дан.

Из Прегледа личних доходака Службе Јавне безбедности из маја месеца 1992. године утврђено је да се под редним бројем 31. налази име Чајевић Мишо за кога је у колони „радни стаж“ наведено „од 15.05.1992. године“ и да има 16 дана минулог рада, те да му укупни приход износи 43.360,00 динара.

Из Прегледа личних доходака радника Службе Јавне безбедности за период од 01.06. до 30.06.1992. године утврђено је да се под редним бројем 84. налази Чајевић Мишо за кога у колони „минули рад“ стоји „до 22.06.“

Из Пресуде Вишег суда у Сремској Митровици К број 22/15 од 12.02.2016. године која је у погледу одлуке о казни преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж-1-628/16 од 16.06.2016. године утврђено је да је окривљени Милош Чајевић оглашен кривим због извршења кривичног дела убиства из члана 47 став 1 Кривичног закона Републике Србије и осуђен на казну затвора у трајању од шест година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 27.05.1993. године до 05.11.1993. године.

Из Налаза и мишљења судског вештака Ане Најман спец.мед.психологије од 19.06.2019. године утврђено је да је Нермина Аличехић особа симплификоване структуре личности, слабих психолошких ресурса, са карактеристикама емоционалне нестабилности, слабог самовредновања и субдепресивног расположења, чије су интелектуалне способности на нивоу просека, да је способност памћења и репродуковања упамћеног очувана и у корелацији са испитанициним интелектуалним способностима, да би емоционални фактори и доживљени стрес могли да компромитују репродуковање упамћеног у смислу недовољне селективности, одсуства детаља, временске прецизности, да је њена способност репродуковања доживљеног, без обзира на проток времена очувана, да је због деликатности догађаја њене емоционалне вулерабилности и продуженог стресног реаговања препоручено суду да питања буду једноставна, уз могућност

давања пауза у ситуацијама настанка емоционалне исцрпљености у циљу избегавања настанка секундарне трауматизације.

Из одбране окривљеног Милоша Чајевића утврђено је да је да је његова мајка Неда Чајевић била професорка у гимназији, а да је његов отац Сретен Чајевић био професор фискултуре, да је 01.05.1992. године мобилисан, да је постао припадник Интервентног вода у СУП Брчко, али да не зна тачно ког датума, где је дужио војну униформу и наоружање, да је пре рата имао одгајивачницу паса добермана, да је командир Интервентног вода у који је прешао био Петар Зарић, да је тај вод бројао између седамнаест и двадесет двоје људи, да су они обилазили станове на подручју Брчког, да се он и припадници његовог вода нису задржавали у просторијама СУП, већ су проводили време у кући која се налазила поред тих просторија, да је одлазио у логор „Лука“, да је у периоду док је био у Интервентном воду имао шарену маскирну униформу, да је у том периоду возио аутомобил марке „Југо“, да се у СУП причало да се свашта дешава у логору „Лука“, да су одређена лица улазила у логор, иако нису смела да улазе и да су малтретирани цивиле, да се не сећа да је из логора „Лука“ извео Дамира Бродлића, да се не сећа да је заједно са Драганом Живковићем дошао у стан и довео Дамира Бродлића, нити да је рекао лицима присутним у том стану да ће их обилазити и да уколико једно од њих буде фалило ће их све побити, да се не сећа особе по имену Нермина Аличехајић, да познаје Зорана Јовића, који је такође био члан Интервентног вода и Стеву Кнежевића, који је радио у СУП пре рата, да је Интервентни вод био смештен у кући молера Рејзовића која се налазила поред Полицијске станице, да су припадници вода ту ноћивали, да си са њим у воду били Зоран Јовић, Ранко Ћешић, Дубравко Ћешић и Раднеко Станкић.

Из исказа сведока Нермине Аличехајић датог у преткривичном поступку дана 20.09.2005. годинек и у претходном поступку дана 28.12.2017. године утврђено је да се крајем априла месеца 1992. године налазила у кући код Сабине и Енвера Хасиефендића, како не би била сама код своје куће, да су 04.05.1992. године у кућу дошли војници који су им наредили да са подигнутим рукама изађу напоље, након чега су их одвели у кућу доктора Сајдовића, где су провели сат или два и где се налазио цео њен комшилук, да су по њих дошли аутобуси и одвезли их у касарну, да су касније аутобусима одвежени у Ражљево где су провели неко време, након чега су дошли војници и питали да ли неко хоће да да крв за војску, да је једно јутро дошло до евакуације становништва, да је војска ишла од куће до куће и говорила им да се за пет минута спреме и дођу код школе, да су по њих дошли аутобуси, да је Мишо чији је надимак био Мишоловка, кога је познавала из Брчког и знала да су му отац и мајка просветни радници и да је живео у центру Брчког, питао да ли би хтела да иде у Брчко са њим, да је она изразила жељу да види свог брата пошто јој је брат био у Брчком, након чега су је Милош Чајевић и Драган, чијег се презимена не сећа, џипом одвели у Брчко, у насеље Еш, у стан у коме је био њен брат, да је Мишо тада био наоружан и обучен у шарену униформу, да је имао пиштољ, да ју је довезао код њеног брата у Еш насеље и ту оставио, да је код брата провела седам дана, након чега је Мишо опет дошао по њу сам колима, рекао јој да иде са њим и одвео је у кућу Фарука Рејзовића која се налазила код продавнице „Идеал“, да је у кући Рејзовића затекла Драгана милиционера, извесног Перу који је тренирао карате, Драгана Божића, Ранка Ћешића и друге људе чија

имена не зна, да су сва лица која су се налазила тада у кући била униформисана и наоружана, да су ту спавали, да су јој рекли да мора да поспрема по кући, да намести кревете и почисти, да су је зато и довели, да су се у кући некада одржавали састанци којима она није смела да присуствује, да је нису ударили, ни малтретирани, да је морала сваку ноћ да спава са неким другим од њих. Из њеног исказа је даље утврђено да је била приморана да спава са Маркуљом, Ранком, са једним високим човеком који је био у СУП чије име не зна, да са Милошем Чајевићем Мишоловком није спавала, да је лежао поред ње само онако и био мортус пијан, да је након тих десет дана Милош Чајевић Мишоловка довео другу девојку чијег се презимена не сећа, али да зна да се звала Лејла и да је она тада била са њима и имала заштиту од Чајевића, да је он није малтретирао и да је врло брзо одвео својој кући, да је Брчко напустила 1993. године, уз помоћ Драгана Јаковљевића.

Из исказа сведока Нермине Аличехајић датог у претходном поступку дана 05.05.2006. године утврђено је да је у кућу Рејзовића доведена како би је поспремала и како би спавала са мушкарцима који су ту боравили, да је током боравка у тој кући спавала са Бором и Маркуљом, да није спавала са Драганом Божићем званим Пера, да се то одвијало тако што су јој једноставно говорили да пође са њима горе у собу, да је одлазила са њима и да је више пута имала полне односе у току ноћи.

Из исказа сведока Александра Лајића утврђено је да је крајем маја месеца 1992. године био ангажован у Територијалној одбрани Брчко где је провео месец дана, након чега је прешао у СЈБ Брчко, чији старешина је био Перо Зарић и био распоређен у Интервентни вод који је био смештен у кући која се налазила поред станице, да су припадници вода, између осталих, били Милош Чајевић, Пера, чијег презимена се не сећа, Дубравко Ћешић, Слободан кога су звали Кобра, Летић, Зоран Јовић, Драган Живковић, Срђан Сапардић, Симо Гаврић и Слободан Илић, да је Милоша Чајевића познавао пре рата, али се са њим није дружио, да су му родитељи били просветни радници, да је познавао и његову сестру, да је увек са собом водио керове, да му је познато да су Милош Чајевић и лице по надимку Пера у саставу Интервентног вода били осам до девет месеци почев од маја 1992. године, да је избегавао било какав контакт са њима јер су увек били под дејством алкохола, да су њих двојица у то време били униформисани, да су некада носили маскирну униформу, а некада плаву, да је Чајевић од униформе на себи имао предратну плаву кошуљу кратких рукава и плаве панталоне, а од оружја аутоматску пушку и пиштољ, да не зна да ли је у логор „Лука“ могло да се иде без налога претпостављеног, да је Чајевић био такав тип човека који није презао ни од кога, да су га се људи бојали, да су чули да је он ишао сам ноћу, да је крао и убијао, да је знао да баци бомбу у локал, да је ранио пар људи, да је то било у кафићу „Болеро“. Из исказа сведока је такође утврђено да је Интервентни вод био смештен у приватној кући иза станице милиције, да је он у тој кући видео присуство женских особа које није познавао, које су ту дошле да чисте по кући, да му није познато ко их је ангажовао, да је чуо да је Милош Чајевић одлазио до логора „Лука“, да је чуо да је док је Чајевић боравио у том логору било неког ударања, да је задатак Интервентног вода након увођења полицијског часа био одржавање јавног реда и мира, да су након 22 часа обилазили терен, шетали по граду и водили рачуна да се

нико не нађе у то време на улици, да никада није ниједан задатак обављао у групи са Милошем Чајевићем, да је чуо да је било инцидентна са Чајевићем док је био припадник те јединице, али да не може да се сети о чему се ту радило.

Из исказа сведока Стева Кнежевића утврђено је да је на почетку рата у Босни и Херцеговини био у резервном саставу милиције тако што му је почетком маја тадашњи командир Станице милиције рекао да је постао припадник резервног састава милиције, да је у мају месецу у Станици јавне безбедности Брчко формиран Интервентни вода, у коме су били Дубравко Ћешић, Ранко Ћешић, Драган Божић, Милош Чајевић, Драган Пантелић, Драган Живковић, Зоран Јовић, командир Перо Зарић и његов заменик Драго Перић звани Мајор, да мисли да је вод формиран 09. или 15.05.1992. године, да га је командир интервентног вода Перо Зарић, одредио да седи у канцеларији, пошто је био најстарији од свих припадника вода, да Чајевића није познавао пре рата, да га је упознао у јединици, да се није дружио са њим, да му није познато да ли је неко вршио привођења на своју руку, да су боравили у станици милиције, а да су припадници вода спавали у кући која се налазила поред СУП, односно у кући молера Рејзовића, да је повремено у тим просторијама виђао Милоша Чајевића, да је приметио и присуство три женске особе, од којих је једну знао из виђења, да не зна под којим околностима су те женске особе доведене у кућу где је боравио Интервентни вод, да су сви припадници Интервентног вода могли да уђу у логор „Лука“ кад год су желели, да су сви припадници вода учествовали у задатку одузимања фиксних телефона грађанима несрпске националности, да су ишли од стана до стана, односно од куће до куће и узимали телефоне грађанима који нису српске националности, да су припадници Интервентног вода у претресе и узимање телефона углавном ишли по двојица, да он никада није био у групи са Милошем Чајевићем приликом обављања задатака, да никада нису добили задатак да обилазе станове у којима живи муслиманско становништво и да им говоре да не излазе, осим оних који имају пропусницу, да никада није ишао да обилази станове грађана муслиманске националности, нити да празни замрзиваче у становима који су били напуштени. Из исказа сведока Стева Кнежевића је такође утврђено да су у кући молера Рејзовића биле три женске особе, које је знао из виђења, да не може да се сети њихових имена, да не зна шта су оне радиле у тој кући, да не зна да ли су биле зостављане јер то лично није видео, да је инсистирао код командира, Зарића да те жене буду пуштене јер их је познавао, да оне ту нису биле затворене, да је од Зарића сазнао да су ту доведене да чисте, поспремају и одржавају чистоћу, да му је познато да су, након што је питао Зарића за њихово пуштање, сутрадан или истог дана те жене пуштене и да не зна да ли је неко од припадника Интервентног вода имао сексуалне односе са женама које су боравиле у кући молера Рејзовића.

Из исказа сведока Драгомира Јаковљевића утврђено је да је дошао у Брчко 04.05.1992. године као припадник Друге семберске бригаде која је била смештена у Дому здравља у Колобари, да је једном дошао у контакт са припадницима Интервентног вода из Брчког када су покушали да га ухапсе, да познаје Нермину Аличехајић, да ју је први пут нашао у једном подруму у згради преко пута Дома здравља, да је у то време обилазио грађане друге вероисповести који су остали у Брчком и да се чуло за њега како хоће да помогне људима, па су га људи који су живели у Колобари позвали да дође на кафу како би са њим нешто попричали и да

је ту поново видео Нермину која му је рекла да је била затворена у кући иза СУП-а, да је била сексуално злостављана на разне начине, да су јој чинили разне ствари, да су јој рекли да она у свако доба дана и ноћи мора бити на „услуги“, да је плакала да је он питао зашто не оде одатле, а она му је рекла да не сме да изађе из Брчког јер јој је прећено да ће бити убијена, ако је не нађу код куће када буду долазили, да је он организовао њено пребацивање за Бијељину, а да је касније добио информацију да је Нермина отишла у размену преко неке агенције, да му се приликом првог сусрета у Брчком жалила да су је довели у ту кућу, силовали, да је радио шта је ко како хтео, да је она након тога била у болници, да није спомињала имена лица која су то чинила, да постоји могућност да је у разговору са њим Нермина Аличехајић помињала надимке неких од људи који су били са њом у кући, али да он не може да их се сети.

Из исказа сведока Никице Митровића утврђено је да је био припадник Интервентног вода резервног састава полиције Брчко, да су припадници тог вода били смештени најпре у згради полиције у Брчком, а касније у кући породице Рејзовић поред зграде полиције, да је познавао Милоша Чајевића пре рата, да је и он био припадник Интервентног вода током рата, да се у том периоду највише дружио са Ранком Ћешићем, да је имао утисак да су Чајевић и Ћешић имали привилегован положај, да са њима никада није био заједно на задатку, да је било опште познато да је Милош Чајевић водио велике керове, али да не зна која је раса у питању, да је те керове доводио и у кућу Рејзовића једном или два пута, да је у тој кући била једна девојка која је чистила, коју није познавао од раније, да ју је у кући видео у пролазу једном или два пута, да је Милош Чајевић боравио у тој кући, али да не зна колико често, да није чуо приче да је неко имао сексуалне односе са њом од људи који су боравили у кући. Из његовог исказа је даље утврђено да је девојку која је боравила у тој кући, Нермину, виђао пар пута у пролазу у граду након рата, да је последњи пут видео 2019. године, да му је причала да је имала проблема током рата, да је била малтретирана у тој кући у којој је боравила, али да нису ишли у детаље, да му је рекла да је била малтретирана од стране Милоша Чајевића, да за оно време колико је видео Нермину у кући, мисли да се она кретала слободно, да није видео друге женске особе које су долазиле да обављају послове чишћења, да док је био припадник Интервентног вода полиције ишло у обилазак станова у Брчком у склопу редовних активности, али да се приликом обиласка нису пописивали или евидентирали људи који су се налазили у становима, да се ишло по зградама, да нису никада имали задатак да обилазе станове ради пражњења замрзивача, али да је било задатака који су укључивали обилазак станова ради одузимања фиксних телефона.

Из исказа сведока Зорана Јовића утврђено је у да је од 03.05.1992. године био ангажован у полицији Брчко, да је у мају 1992. године био у оквиру СЈБ Брчко распоређен на трећи мост на Брци, а командири су били Драго и Перо Зарић, да је постао припадник Интервентног вода тако што је командир тог вода Перо Зарић дошао код њега кући и питао га да ли би био припадник истог, да су у њему када је формиран били Стево Кнежевић, Боро Симикић, Ранко Ћешић, Драган Живковић, Милош Чајевић, Перо Зарић, Пера Божић, да су после дошли Саша Лајић, Срђан Сапардић, Томислав Ђокић и други, да је задатак вода био надзирање полицијског часа, развођење полиције на линије и привођење по наређењу командира станице,

искључивање фиксних телефона грађанима, привођење особа друге националности на разговоре у Станицу полиције углавном по усменој наредби командира полиције са тачно назначеним именом, презименом и адресом, да су у станове у којима су живела лица несрпске националности одлазили само када су преузимали фиксне телефоне, да Интервентни вод никада није добио задатак да иде по кућама и празни замрзиваче, нити да контролише ко се налази у становима и ко има пропусницу за излазак напоље, да нису ишли по становима и говорили лицима несрпске националности да морају да буду у стану и да не смеју да излазе на улицу јер се то знало из средстава информисања, да припадници вода нису имали обавезу да контролишу лица по списковима да ли се налазе у одређеним становима, да је Милоша Чајевића познавао мало из виђења пре рата, да је Чајевић највише времена проводио са Ранком Ћешићем, да су они поступали као „самостални стрелци“, да нико није знао куд одлазе и долазе, да Чајевић никоме није подлегао под команду, да је радио шта је хтео, да он из тог разлога није хтео да се дружи са њим, да су Ћешић и Чајевић користили црвену „Ладу“, а некада и аутомобил марке „Југо“ жуте боје, да му није познато да ли је Чајевић учествовао у привођењу цивила. Из његовог исказа је такође утврђено да су припадници Интервентног вода у почетку били смештени у Станици полиције, а касније у кући Рејзовића, да је Чајевић тамо навраћао, али није боравио, да он није видео да су довођене женске особе у кућу Рејзовића, али да је чуо од колега који су били смештени у кући да су у кућу долазиле неке девојке, да је Чајевић са собом увек водио псе добермане, да је током рата имао псе које је шетао градом слободно, да мисли да је то вероватно код грађана уливало страх, да није видео да је Милош Чајевић некога злостављао у логору „Лука“, да је сваки припадник Интервентног вода могао у било које време да уђе у логор „Лука“, тј. да су имали слободан улаз у наведени логор, да их нико није легитимисао на капији и да је Милош Чајевић по граду често препадао цивиле, да је долазио у конфликте са Милошем Чајевићем и Ранком Ћешићем због различитих мишљења, а првенствено због Чајевићевог понашања.

Из исказа сведока Дубравка Ћешића утврђено је да је 15.05.1992. године ангажован у резервни састав полиције Брчко, да су припадници вода били његов брат Ранко Ћешић, Драган Божић, Томо Ђокић, Зоран Јовић, Стево Кнежевић, Драган Пантелић, Никица Митровић, Слободан Љубичић, Раде Станкић звани Зуб, Милош Чајевић звани Мишоловка, Стојан Петровић, да је Милош Чајевић највише времена проводио са Ранком Ћешићем, Стојаном Петровићем и Драганом Божићем, да је по наређењу Пере Зарића учествовао у прикупљању телефонских апарата од бошњачког становништва, да су Чајевића пре рата звали Мишо, а у рату Мишоловка, да је Перо затварао Чајевића у притвор у Станици полиције Брчко због неких керових добермана, да је у кућу у којој је био смештен Интервентни вод довео два добермана, да је једном приликом у кући у којој је био смештен Интервентни вод видео плаву женску особу, чије име не зна, старости око 30 година, да не зна да ли је у логор Лука одлазио Милош Чајевић, да је било добровољаца који су улазили у логор и никога нису питали, да Милош Чајевић за време док су били у Интервентном воду није поштовао наређења, да је био својеглав, радио на своју руку, да никада нису добили задатак који је укључивао улазак у станове и пребројавање људи, као ни да се иде по становима и празне замрзивачи.

Из исказа сведока Миреле Бродлић утврђено је да је од почетка ратних дешавања, од 30.04.1992. године живела у Брчком у улици Радомира Цветковића број 6 у заједничком домаћинству са бабом Цихом Хасановић, мајком Семком Чалуковић, Мухамедом Чалуковићем, Самиром Чалуковићем, Гораном Хасановићем, Фадилом Хасановићем и малолетном децом Русмиром Хасановићем и Ведадом Хасановићем, да се у то време забављала са Дамиром Бродлићем, који је након избијања рата у Брчком изгубио ногу и пребачен је у болницу у Брчком, а након неколико дана је превезен у логор „Лука“, да су крајем маја 1992. године Дамир Бродлић и рођак њене маме Мерсудин доведени од стране двојице униформисаних лица у стан у коме су они боравили, да су та лица лупала на врата стана, да је једног од њих препознала из града, да је у питању био Милош Чајевић, кога су сви знали по надимку Мишо и Мишел, а да је други био Драган Живковић који је пре рата радио у полицији, да је за Мишела знала да је водио керове са собом и да му је мајка била професорка, да су по уласку у стан Мишел и Драган Живковић викали и питали „Ко је овде Мирела?“, да је она одговорила, да је Мишел галамио и рекао „Ево довезао сам ти твог момка“, да су пребројали укућане и питали свакога од њих како се ко зове, а када су дошли до њеног рођака Горана Хасановића, питали су га за име, након чега му је Мишел пришао и рекао му како може балија да носи српско име, те му је псовао мајку и и ударио му шамар, па их је све постројио, рекао им: „Уколико једно од вас буде фалило у току ноћи, ми ћемо вас обилазити, све ћемо вас побити.“, да су њих двојица опет дошли ујутро у стан, да су сви у стану били испрепадани, да им је тада рекао да ће их стално обилазити, да нико не сме да напусти стан, да је Милош Чајевић са собом имао пушку и био у униформи, као и пиштољ који је носио за појасом, да они целу ноћ нису спавали, да нису знали да ли ће се неко појавити на вратима, да су деца од ујака и ујне целу ноћ плакала.

Из исказа сведока Семке Чалуковић утврђено је да је Милоша Чајевића упознала када је дошао током рата у стан у коме је боравила у Брчком у улици Радомира Цветковића бр. 6 и довео њеног садашњег зета Дамира Бродлића и њеног рођака Мерсудина Халилуковића, да је са Милошем Чајевићем био Драган Живковић, да је њих дванаесторо боривило у стану њене мајке, да је Чајевић тражио личну карту њеног брата и питао га: „Како се то зовеш Горан, а балија, какво ти је то име, зашто ниси на линији, ти си балија, ти си Турчин, оћеш да те сада убијем, хоћеш да те убијем?“, након чега га је ошамарио, да им је током боравка у стану претио, псовао их и вређао и рекао: „Ноћас кад дођем, у неко доба ноћи, ако буде једно фалило, остатак, све ћу вас поклати, све вас балије треба заклати. Ја имам мајку Хрватицу кући, сада бих отишао кући, најрадије бих њу заклао.“ да је Чајевић сво време био агресиван и претио њеном брату пред малолетном децом, која су се узнемирила, уплашила и која су све време плакала.

Из исказа сведока Мухамеда Чалуковића утврђено је да је по избијању рата у Брчком са породицом отишао да живи код сестре, у стан у улици Радомира Цветковића бр. 6, да су у стану живеle заједно три породице, да су се Милош Чајевић Мишел и Драган милиционар довели Дамира Бродлића који се тада забављао са ћерком његове жене из првог брака, да је Милош Чајевић прозвао њега и његовог шурака да сиђу доле и рекао им: „Ајде балије, Турци, излазите напоље, довео сам вам сурадника“, да су њих двојица сишли доле и довели га у стан, да су поред њега довели и рођака његове супруге Мерсудина, да им је Милош Чајевић

псовао мајку турску, да је са собом имао доста наоружања, нож и три, четири бомбе, аутоматску пушку и униформу, да није уперео оружје према било коме, већ је само држао длан на пиштољу да им је претио да уколико случајно неко буде фалио, да ће доћи касније да их обиђе, да их је Чајевић вређао и малтретирао, претио да ће их побити, да је највише малтретирао његовог шурака Горана Хасановића, да га је псовао и говорио му: „Откуд ти да се зовеш Горан, што носиш српско име, што ниси узео пушку и отишао у рат“, након чега му је ударио један шамар.

Из исказа сведока Сабита Арнаутовића утврђено је да га је рат затекао у Брчком у Железничкој колонији код родитеља, да је прво почело пушкарање, да се тада налазио заједно са својим братом и његовом породицом код својих родитеља на прослави Првог маја, да је сутрадан заједно са супругом кренуо ка свом стану који се налазио у Еш насељу у улици Зије Диздаревића број 16, да су остали у том стану до 10.05.1992. године, када је око 17:45 часова дошло пет наоружаних војника у маскирним униформама који су га одвели у СУП Брчко, где су га задржали у око петнаест минута и одатле га одвели у логор „Лука“, да су га увели у први хангар, који се налазио на левој страни од улаза, да је приликом уласка у хангар видео да уз зид седи око седамдесет до осамдесет цивилних лица, међу којима су били његов брат Мехмед Арнаутовић и отац Расим, да је након десет до петнаест минута дошао униформисани војник и рекао: „Овај сад задњи што је дошао, нека изађе“, да је одведен у просторију у логору преко пута хангара где му је речено да извади све из џепова што има, да су га након тога извели у другу просторију, а да га је један од војника док су га водили ударио палицом беле боје, да је од ударца који је добио по леђима пао на земљу, да су га затим њих петнаестак тукли око двадесет минута, да му је рука била ишчашена, да су га затим вратили у хангар, да су га након сат времена поново одвели и тада затражили од њега да скине све са себе и сат, злато, прстење, све драгоцености, да су све то побацали у једну кутију, да су га одвели до просторије у којој је био Милош Чајевић који је наредио да се доведе и његов брат Мехмед Арнаутовић, да је у просторији било још униформисаних лица, да су наредили да се њих двојица међусобно шамарају, а пошто је његова рука била кроз ишчашена он није могао да је подигне, па је Чајевић наредио да његов брат стане мирно, а да га он удари, али то није било довољно јако, те је Чајевић поново наредио да његов брат стане мирно и онда га је из све снаге ударио, али не може да се сети да ли отвореном или затвореном шаком, да се његов брат затетурао и пао на сто, да се на столу налазила ваза са цвећем која је пала и разбила се, да је Чајевић наредио да се покупи све што је пало на земљу, да су они то покупили, а затим је Чајевић узео тетрапак са соком и просуо на тепих, па је њему наредио да полиже сок са тепиха, да је он то морао да учини, да је Чајевић након тога узео хефт машину са стола и замахнуо са њом, да је успео да мало сагне главу, па га је хефт машина погодила у врх главе и разбила му главу, од чега је био сав крвав, да је Чајевић тада извадио нож, пришао му са леђа и рекао му: „Балијо, мајку ти јебем, сад ћу те заклати.“, потом му ставио нож под врат и повукао га, да му је мало зарезао за врат и крв је почела да капље, да је Милош Чајевић након тога наредио да његов брат и он скину панталоне и да он и брат наизменично један другом стављају полне органе у уста, да је иначе познавао Милоша Чајевића јер је био у добрим односима са његовим оцем Сретенем Чајевићем, да је његов отац често долазио код њега на кафу у службене просторије „Велме“ где је радио.

Из исказа сведока Мехмеда Арнаутовића утврђено је да је 01.05.1992. године славио празник код својих родитеља у Брчком у Железничкој колонији, заједно са братом и члановима породице, да је око 16:00 часова почела пуцњава у „Шинтерају“ а потом и код железничке станице, да је прва граната пала код ложионице у Железничкој колонији, да се следећег дана 02.05.1992. године чула јака пуцњава, да су видели да се пуца са торња железничке станице и водоторња ложионице, да су тог дана кућу напустили његови брат, снаја, снајине сестре и њихов син који су повели и његову млађу ћерку, а да су он и супруга остали у кући са његовим родитељима, да су наредних неколико дана провели у подруму са још људи који су код њих дошли, да су око куће падале гранате, да су били полупани прозори, а гелери су улетали у кућу, да је 10.05.1992. године наишла група од 6-7 српских резервиста и да су их натерали да иду до касарне, да су ту мушкарце товарили у комби, а жене у Еш насеље, да су их одвели у Луку, да је био смештен у првом хангару, да су 11. или 12. маја 1992. године његовог брата и њега су увели у канцеларију у којој су се налазили Милош Чајевић и још војника, да он њих никада није упознао, да су то углавном били људи са стране, да је Милош Чајевић наредио да се он и брат међусобно шамарају, да је брат кренуо да га ошамари, али пошто је био пре тога претучен, руке су му биле бандажиране и није имао снаге да га удари, да га је урадио слабим интензитетом, да је тада Милош Чајевић рекао: „Не ради се то тако, него да ти покажем.“, да га је Чајевић тако јако урадио, да је он прелетео преко стола, да је срушио неку вазу, да је његов брат кренуо да га подигне, да је Чајевић тада у руке узео или бушилицу или хефталицу и ударио га у главу, да му је изнад десног ока било све раскрвављено, да су се подигли, а потом им је Чајевић наредио да скину панталоне до колена и наредио им да један другом стављају пенис у уста, да је доводио војнике да то гледају и показивао им како се иживљава.

Правном оценом овако утврђеног чињеничног стања, суд је нашао да се у радњама окривљеног Милоша Чајевића стичу сва обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ јер је за време немеђународног оружаног сукоба који се водио на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. године до 1995. године кршећи правила међународног права из члана 3 став 1 тачка 1 под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године која је ратификована одлуком Народне скупштине ФНРЈ (објављена у „Службеном листу ФНРЈ“ бр.24/50) и члана 4 став 2 под а) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II) дана 27.5.1992. године, у Брчком, у стану у улици Радомира Цветковића број 6 као припадник Интервентног вода резервног састава полиције Брчко, примењивао мере застрашивања и терора према цивилима муслиманске националности: Мирели Бродлић, Семки Чалуковић, Мухамеду Чалуковићу, Шухрети Чалуковић, малолетном Самиру Чалуковићу, Горану Хасановићу, Фадили Хасановић, малолетном Ведаду Хасановићу, малолетном Русмиру Хасановићу и Бихи Хасановић, на тај начин што је дошао у стан у коме су се та лица налазила у маскирној униформи, наоружан, све присутне постројио и пребројао, питао Горана Хасановића како се зове, те му је након одговора упућивао претње, рекао му да ће га убити и чудно се откуд му српско име, потом задао Горану Хасановићу ударац

отвореном шаком у пределу главе, па вичући саопштио присутнима да ће их наредног јутра када дође пребројати и да ће их побити, уколико сви не буду у стану и неутврђеног дана у периоду од 10.5.1992. године до 12.5.1992. године, у Брчком, у просторијама логора „Лука“ као припадник резервног састава полиције Брчко, нечовечно поступао према према цивилима муслиманске националности Мехмеду Арнаутовићу и Сабиту Арнаутовићу тако што је наредио Сабиту Арнаутовићу да задаје ударце отвореном шаком свом брату Мехмеду Арнаутовићу, те како није био задовољан јачином ударца, Мехмеда Арнаутовића ударио шаком у пределу лица, потом просуо сок по тепиху и приморао Сабита Арнаутовића да полиже тај сок са пода, па га хефт машином погодио у пределу главе и ножем му, уз вређање и претње да ће га заклати, нанео посекотину у пределу врата, а затим наредио Мехмеду Арнаутовићу и Сабиту Арнаутовићу да скину панталоне и да наизменично један другом стављају полни орган у уста, што су они и учинили.

Чланом 16 Устава Републике Србије ("Службени гласник РС" бр. 98/2006) прописано је да спољна политика Републике Србије почива на општепризнатим принципима и правилима међународног права, да су општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни део правног поретка Републике Србије и да се непосредно примењују.

Суд је полазећи од правила међународног права, по којима оружани сукоб постоји када се прибегава оружаном сили или постоји оружаном насиље између организованих наоружаних група у оквиру исте државе, као и од чињенице да је немеђународни оружани сукоб уређен домаћим и међународним правом које се односи на људска права, а посебно чланом 3 заједничким за све Женевске конвенције из 1949. године, Допунским протоколом II које је Народна скупштина ФНРЈ 1950. године ратификовала, чиме су одредбе тих Конвенција и Допунски протоколи постали саставни део домаћег законодавства и другим посебним уговорним правилима која се односе на унутрашњи оружани сукоб и правила међународног обичајног права, утврдио да је оружани сукоб на подручју општине Брчко у Републици Босни и Херцеговини у периоду који се наводи у оптужници представљао немеђународни оружани сукоб у коме су учествовале оружане формације на страни српског, бошњачког и хрватског народа, који је довео до посебно опасног стања и до посебно тешких последица за живот грађана и материјална добра, што произилази и из исказа сведока који су у том периоду боравили у Брчком који су испитани у овом поступку и који су детаљно описали суду своја сазнања о свим сегментима, начинима испољавања, облицима и интензитету оружаног сукоба који се дешавао у граду у коме су боравили.

Суд је полазећи од опште познатих чињеница да је Одлукама Председништва Српске Републике Босне и Херцеговине број 03-11/92 од 15.04.1992. године и Министарства народне одбране Српске Републике Босне и Херцеговине број 1/92 од 16.04.1992. године проглашена непосредна ратна опасност и наређена општа јавна мобилизација на целокупној територији Српске Републике Босне и Херцеговине и да је наређено да су сви војни обвезници дужни да се ставе на располагање општинским штабовима Територијалне одбране на подручју Српске Републике Босне и Херцеговине, односно да је Одлуком Скупштине српског народа у Босни Херцеговини број 03-234/92 од 12.05.1992. године формирана Војска

Српске Републике Босне и Херцеговине, а да се дотадашње јединице и штабови Територијалне одбране преименују у команде и јединице Војске чију ће организацију и формацију утврдити Председник Републике, да је Армија Босне и Херцеговине основана 12.04.1992. године од јединица Територијалне одбране Босне и Херцеговине и организованих добровољаца, чији су припадници били Бошњаци, као и да је Хрватско вијеће одбране као оружана формација босанско херцеговачких Хрвата која је постојала током оружаног сукоба у Босни и Херцеговини основана 08.04.1992. године, утврдио да је на територији Босне и Херцеговине у периоду означеном у изреци пресуде постојао немеђународни оружани сукоб, имајући у виду да оружани сукоб постоји свуда где се прибегло оружаном сили између различитих група унутар једне државе.

Суд је стање и атмосферу која је владала у Брчком, постојање оружаног сукоба на територији те општине и околности затварања становништва у логор „Лука“ у периоду који је обухваћен оптужницом и непосредно пре тог периода, утврдио из исказа сведока Сабита Арнаутовића који је навео да је 01.05.1992. године био у Брчком, у Железничкој колонији код родитеља на прослави Првог маја, да је прво почело пушкарање, да је 10. маја код њега дошло пет војника у маскирним униформама и са наоружањем, да су га тада двојица војника у маскирним униформама одвели у СУП Брчко, а недуго затим и у логор „Лука“, исказа сведока Мехмеда Арнаутовића који је навео да је 01.05.1992. године славио празник код својих родитеља у Брчком у Железничкој колонији, да је око 16:00 часова почела пуцњава у „Шинтерају“ а потом и код железничке станице, да је прва граната пала код ложонице у Железничкој колонији, да се следећег дана 02.05.1992. године чула јака пуцњава, да су видели да се пуца са торња железничке станице и водоторња ложонице, да су наредних неколико дана провели у подруму са још људи који су код њих дошли, да су око куће падале гранате од којих су полупани прозори, а гелери су улетали у кућу, да је ту био све до 10.05.1992. године када је наишла група од 6-7 резервиста који су их извели у двориште, након чега су отишли пред касарну, а мушкарци спроведени у логор „Луку“, исказа сведока Стева Кнежевића који је навео да је половином априла 1992. године постао припадник резервног састава милиције, а да је 03.05.1992. године распоређен испред општине како би чувао стражу, затим сведока Драгомира Јаковљевића који је навео да је припадао Територијалној одбрани резервног састава, која се са подручја Хрватске вратила у Босну и Херцеговину 1991. године, да је дошао у Брчко 04.05.1992. године, да је припадао Другој семберској бригади која је била смештена у Дому здравља у Колобари, а да се преко пута Дома здравља налазила џамија у којој је било смештено доста цивилног становништва, као и исказа сведока Зорана Јовића који је навео да пре маја 1992. године није био војно ангажован у војсци и полицији, а да је 03.05.1992. године отишао у касарну да се јави, одакле је послат у полицију, где је задужио полицијску униформу из резервног састава и пушку.

Одредбом члана 3 тачка 1-а Четврте женевске конвенције прописано је да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница, према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици

човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, по рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу, те да су у том циљу забрањени у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, и следећи поступци: повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења, док је тачком „ц“ истог става прописано да су према наведеним лицима забрањене повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци. Одредбом члана 4 став 1 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) прописано је, између осталог, да сва лица која не узимају учешће директно у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани, те да ће та лица у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације, а ставом 2 истог члана прописано је да против лица поменутих у ставу 1 остају забрањена у свако доба и на сваком месту, између осталог, и следећа дела: насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање, као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне. Одредбом члана 13 став 1, 2 и 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) који је такође саставни део домаћег законодавства прописано је да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција.

Суд је утврдио да у конкретном случају постоји веза између радњи извршења које је окривљени Милош Чајевић извршио и оружаног сукоба који је у том периоду постојао на територији Босне и Херцеговине, односно општине Брчко јер је окривљени био припадник резервног састава полиције Брчко, а потом и Интервентног вода резервног састава полиције Брчко у који је приступио по започињању оружаног сукоба, што потврђује и преглед личних доходака Службе Јавне безбедности од маја месеца 1992. године, односно списак радника Српске станице милиције Брчко, Министарства унутрашњих послова Српске Републике Босне и Херцеговине, Станице јавне безбедности Брчко од 22.06.1992. године, јер је радњу извршења кривичног дела предузео за време немеђународног оружаног сукоба, одевен у униформу и оружјем које је задужио, према оштећенима који су били цивили муслиманске националности, који нису припадали ниједној војној формацији, нити су узели учешће у ратним сукобима, па је он користећи чињеницу што је добро познавао ситуацију у општини Брчко, где је рођен и живео пре избијања сукоба, као и националну припадност становништва које је живело на подручју ове општине, наоружан и обучен у униформу дошао у стан у улици Радомира Цветковића број 6 у коме су се налазили цивили муслиманске националности Мирела Бродлић, Семка Чалуковић, Мухамед Чалуковић, Шухрета Чалуковић, малолетни Самир Чалуковић, Горан Хасановић, Фадил Хасановић, малолетни Ведад Хасановић, малолетни Русмир Хасановић и Ђиха Хасановић, постројио их и пребројао, а Горану Хасановићу упућивао претње и рекао да ће га убити чудећи се откуд му српско име, а затим му задао ударац отвореном шаком у пределу главе, па вичући саопштио присутнима да ће их наредног јутра када дође пребројати и да ће их побити, уколико сви не буду у стану, односно у просторијама

логора „Лука“ као припадник резервног састава полиције Брчко, цивилима муслиманске националности Мехмеду Арнаутовићу и Сабиту Арнаутовићу, који су у наведени логор доведени као цивили наредио да задају ударце отвореном шаком један другом, а затим Мехмеда Арнаутовића ударио шаком у пределу лица, потом просуо сок по тепиху и приморао Сабита Арнаутовића да полиже тај сок са пода, па га хефт машином погодио у пределу главе и ножем му, уз вређање и претње да ће га заклати, нанео посекотину у пределу врата, а затим наредио Мехмеду Арнаутовићу и Сабиту Арнаутовићу да скину панталоне и да наизменично један другом стављају полни орган у уста.

Током овог кривичног поступка суд је из изведених доказа, а пре свега, из исказа испитаних сведока утврдио да су жртве овог кривичног дела били цивили Мирела Бродлић, Семка Чалуковић, Мухамед Чалуковић, Шухрета Чалуковић, малолетни Самир Чалуковић, Горан Хасановић, Фадил Хасановић, малолетни Ведад Хасановић, малолетни Русмир Хасановић и Ђиха Хасановић, односно Мехмед Арнаутовић и Сабит Арнаутовић, тј. лица која су, у складу са одредбама Четврте женевске конвенције из 1949. године и допунског Протокола о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II) заштићена у оружаном сукобу, јер такав њихов статус произилази из чињенице да нису узели учешће у непријатељствима, да су се приликом предузимања радњи од стране окривљеног Милоша Чајевића, Мирела Бродлић, Семка Чалуковић, Мухамед Чалуковић, Шухрета Чалуковић, малолетни Самир Чалуковић, Горан Хасановић, Фадил Хасановић, малолетни Ведад Хасановић, малолетни Русмир Хасановић и Ђиха Хасановић налазили у стану у Брчком, на адреси улица Радомира Цветковића број 6, а да су Мехмед Арнаутовић и Сабит Арнаутовић одведени из кућа у којима су се налазили са својим породицама, као и да из изведених доказа не произилази да је било ко од њих у време које је обухваћено оптужницом узимао учешћа у ратним сукобима.

Суд је током поступка утврдио да је окривљени Милош Чајевић пре званичног формирања Интервентног вода у оквиру Станице јавне безбедности Брчко фактички био припадник резервног састава полиције Брчко, тј. да је био припадник полицијских снага у време када је предузимао радње за које је оглашен кривим према Мехмеду Арнаутутовићу и Сабиту Арнаутовићу јер је био мобилисан још пре 01.05.1992. године, што произилази и из исказа свих испитаних сведока који су се изјашњавали на околност да се током маја месеца 1992. године кретао по Брчком наоружан и униформисан, одевен у маскирану униформу, као и исказа сведока који су уочили његово присуство у логору „Лука“ у наведеном периоду и који су такође навели да је то приликом био униформисан и наоружан, а окривљени суду није презентовао доказе на околност припадности некој другој формацији у наведеном периоду. Суд је у овом контексту ценио одбрану окривљеног Милоша Чајевића у делу у коме је навео да није био припадник Интервентног вода резервног састава полиције Брчко у периоду који се наводи у оптужници, али је није прихватио будући да је током поступка доказано да је и пре званичног формирања Интервентног вода окривљени био припадник резервног састава полиције Брчко, да из Прегледа личних доходака Службе Јавне безбедности од маја месеца 1992. године произилази да је окривљени Чајевић остваривао зараду у том месецу, као и да му је као „радни стаж“ признато и 16 претходних дана пре званичног

формирања Интервентног вода 15.05.1992. године, односно да је сам окривљени у својој одбрани навео да је моблисан још пре 01.05.1992. године, а да је пре формирања и ступања у Интервентни вод, један период провео као припадник полиције.

Суд је ценио Списак радника Српске станице милиције Брчко, Министарства унутрањних послова Српске Републике Босне и Херцеговине, Станице јавне безбедности Брчко од 22.06.1992. године у који је извршен увид током доказног поступка и нашао да исти садржи податке о лицима који су били припадници те станице милиције, међу којима је и окривљени Чајевић, да је у сагласности са исказима сведока који су испитани у овом поступку и који су се изјашњавали на околност идентитета лица која су била припадници Интервентног вода резервног састава полиције Брчко, а да иако ти подаци садрже мањкавости у погледу тачних имена и презимена лица која се на њему налазе из истог је могуће утврдити њихов идентитет, узимајући у обзир и исказе испитаних сведока који су бројне припаднике полицијских снага у том периоду означавали надимцима који су наведени у том списку, као и чињеницу да је исти сачињаван током оружаног сукоба у веома тешким околностима.

Суд је утврдио да је окривљени Милош Чајевић током немеђународног оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине као припадник резервног састава полиције Брчко, Интервентног вода резервног састава полиције Брчко примењивао мере застрашивања и терора према цивилима муслиманске националности што произилази из детаљних и уверљивних исказа сведока Миреле Бродлић, Семке Чалуковић и Мухамеда Чалуковића који су били присутни у стану у који је наоружан и у маскирној униформи дошао окривљени Чајевић и који су описали рекације и стања присутних лица конкретном приликом, а његови поступци које је том приликом предузимао како пред пунолетним лицима, тако и пред малолетном децом, представљали су опште опасне радње и акте насиља који су по својој садржини, начину испољавања и свим околностима случаја створиле осећај несигурности код наведених цивилних лица. Ситуација у којој за време немеђународног оружаног сукоба наоружано лице у пратњи још једног наоружаног лица, које припада једној од страна у сукобу, самоиницијативно уђе у нечији стан, понаша се према лицима која се налазе у стану и која не учествују непосредно у непријатељствима, на начин који се базира на дискриминацији по вери, постројава их и прети им убиством и клањем уколико приликом његовог наредног доласка у стан неко од њих буде недостајао, односно предузима физичку силу према Горану Хасановићу, коме је након претњи задао ударац отвореном шаком у пределу главе, је свакако проузроковала висок степен застрашености код лица према којима је предузимана.

Суд је ценио одбрану окривљеног Милоша Чајевића и исту прихватио само у делу у коме је у сагласности са осталим изведеним доказима, док је у преосталом делу у коме му је сећање о релевантним чињеницама било компромитовано, није прихватио. Наиме, суд није прихватио наводе његове одбране да је као припадник Интервентног вода обилазио станове у Брчком како би се очистили замрзивачи у становима које су људи који су у њима живели напустили и ради проналажења скривеног наоружања оцењујући их као неубедљиве јер нико од испитаних сведока

такве наводе није потврдио, нити је окривљени као разлог свог боравка у стану у улици Радомира Цветковића број 6 навео пражњење замрзивача, нити је животно логично да два припадника полиције без било какве опреме за транспорт улазе у бројне закључане станове и празне замрзиваче у њима, нити је окривљени у том стану предузимао радњу тражења скривеног наоружања, већ је искључиво био фокусиран на застрашивање присутних лица. Суд није прихватио ни његову одбрану у делу у коме је навео да је у то време уколико је у стану боравило петоро или шесторо људи, само један члан домаћинства могао да излази напоље и да иде у продавницу, а да остали нису смели да напуштају стан, на шта је он упозоравао људе када је обилазио станове, налазећи да је неуверљива, срачуната на умањење кривичне одговорности и противречна осталим изведеним доказима будући да нико од тадашњих становника Брчког који је испитан у својству сведока током доказног поступка то није потврдио. Поред тога, таква његова одбрана није поткрепљена исказом ни једног припадника полиције Брчко, односно Интервентног вода, који су такође дали исказе у овом поступку, већ је оповргнута исказом сведока Зорана Јовића који је детаљно описао које су биле дужности припадника вода и истакао да нису имали обавезу да контролишу лица по списковима да ли се налазе у одређеним становима, исказом сведока Дубравка Ћешића, који је изјавио да никада нису добили задатак који је укључивао улазак у станове и пребројавање људи, исказом сведока Никице Митровића који је навео да припадници Интервентног вода полиције приликом обиласка станова ради преузимања фиксних телефона нису пописивали, ни евидентирали људе који су се налазили у становима, као и исказом сведока Стева Кнежевића који је навео да никада нису добили задатак да обилазе станове у којима живи муслиманско становништво и да им говоре да не излазе. Суд није прихватио одбрану окривљеног ни у делу у коме је навео да није тачно да је лицима у стану која се наводе у оптужници претио, нити их је застрашивао јер је иста противречна исказима испитаних сведока Миреле Бродлић, Семке Чалуковић и Мухамеда Чалуковића, који су прецизно описали његово понашање приликом доласка у стан у улици Радомира Цветковића бр. 6 у Брчком, а посебно имајући у виду чињеницу да је окривљени у својој одбрани навео да се не сећа околности које се на одлазак у тај стан односе и да у погледу презентовања релевантних околности конкретног догађаја није деловао уверљиво.

Поред тога, окривљени је током унутрашњег оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине као припадник резервног састава полиције Брчко нечовечно поступао према цивилима који у том тренутку нису учествовали у борби Мехмеду Аранутовићу и Сабиту Арнаутовићу, непоштујући њихова основна људска права, примњујући нечовечне и понижавајуће поступке који су имали за циљ да погазе њихово људско достојанство, посебно узимајући у обзир њихов степен сродства, односно чињеницу да су рођена браћа, којима је наређивао да један према другом предузимају крајње омаловажавајуће радње, тј. да стављају један другом полни орган у уста и позивао друга лица да дођу у просторију у којој су се налазили и то посматрају.

Суд није прихватио одбрану окривљеног Милоша Чајевића ни у делу у коме је навео да никада није одлазио у логор „Лука“ осим једном како би пронашао оца своје тадашње девојке Лејле Ибро који се налазио у том логору, што је утврдио на основу списка који је постојао на улазу у логор, са којим је обавио разговор у

канцеларији за пријем робе која се налазила у оквиру логора и да никада није улазио у хангар логора „Лука“ јер је иста у супротности како са исказима сведока Сабита Арнаутовића и Мехмеда Арнатутовића у делу у коме су детаљно описали како присуство окривљеног Чајевића у наведеном логору, тако и поступке које је према њима предузимао, тако и са исказима сведока који су били припадници Интервентног вода Дубравка Ћешића, Зорана Јовића и Стеве Кнежевића који су изјавили да су припадници вода могли да одлазе у логор „Лука“ и описали под којим околностима, а оповргнута је и чињеницом да је из логора „Лука“ довео Дамира Бродлића у стан у коме су се налазили сведоци који су у овом поступку испитани који су прихватили Дамира Бродлића, који је тада био без ноге и унели га у стан у коме су они боравили. Суд је нашао да је таква одбрана окривљеног у контрадикторности са исказом сведока Зорана Јовића који је навео да су припадници Интервентног вода могли да одлазе у логор „Лука“ кад год су хтели и исказом сведока Дубравка Ћешића који је навео да је било оних који су улазили у логор и никога нису питали, као и да је Милош Чајевић био особа која није поштовала наређења. Неубедљива је његова одбрана и у делу у коме је навео да није присуствовао догађају који се десио у логору „Лука“ браћи Арнаутовић, будући да је контрадикторна исказима сведока Мехмеда Арнаутовића и Сабита Арнатутовића, који су веома уверљиво, сагласно и прецизно описали идентитет окривљеног, породицу из које потиче, поступање окривљеног Чајевића према њима управо у логору „Лука“, а да наводи окривљеног да је чуо да се то десило Арнаутовићима, али да не може да се сети ко му је то рекао, такође делују крајње неубедљиво и потврђују да је сећање окривљеног у погледу тих догађаја компромитовано.

Суд је у контексту одбране окривљеног ценио исказе сведока Мехмеда Арнаутовића и Сабита Арнаутовића и исте прихватио налазећи да су уверљиви, доследни, јасни и сагласни осталим изведеним доказима, имајући у виду да су сведоци подробно описали ситуацију у којој су се нашли, као и све сегменте нечовечног поступања окривљеног Милоша Чајевића према њима, које је било усмерено на то да их понизи и омаловажи у једној релативно малој средини, каква је била Брчко, а у којој су били познати. Такође, суд је приликом оцене исказа сведока Сабита Арнаутовића утврдио да је његов исказ уверљив у погледу идентитета лица које је према њему и његовом брату нечовечно поступало, узимајући у обзир чињеницу да је сведок пре избијања немеђународног оружаног сукоба на територији општине Брчко познавао чланове породице Милоша Чајевића, да је са његовим оцем Сретеном Чајевићем, који је био наставник физичког васпитања у Брчком био у изузетно добрим односима и да су заједно одлазили на путовања у иностранство и да није приликом давања исказа имао никаву дилему у погледу тога да је у логору „Лука“ управо Милош Чајевић према његовом брату и њему предузимао радње ближе описане у изреци пресуде.

Суд је ценио исказ сведока Александра Лајића и прихватио га само у делу у коме је био уверљив, сагласан осталим изведеним доказима и доследан, док га није прихватио у делу у коме се непрецизно изјашњавао, имајући у виду да је мењао исказ у погледу присуства женских особа у кући у којој је смештен Интервентни вод, да је деловао несигурно када је испитиван на ту околност и да је навео да не може са сигурношћу да се сети тих чињеница. Суд такође није прихватио његов

исказ у делу у коме је навео да се не сећа да ли је Милош Чајевић био припадник Интервентног вода, налазећи да је нубедљив и усмерен на то да побољша положај окривљеног у кривичном поступку јер је првобитно изјавио да је познавао Чајевића још пре ратних сукоба, описао чиме се Чајевић бавио, из које породице потиче, изјавио да је био припадник Интервентног вода, а потом је изјавио да је он највише времена у Интервентном воду проводио са Слободаном Летићем, Ранком Ћешићем и Пером, а да су сви испитани сведоци навели управо да су Милош Чајевић и Ранко Ћешић скоро сво време проводили заједно и ишли заједно у акције, те да му је свакако морало бити уочљиво присуство Милоша Чајевића, уколико је проводио време са Ранком Ћешићем.

Суд је ценио исказ сведока Стева Кнежевића и исти прихватио налазећи да је доследан, убедљив и сагласан осталим изведеним доказима, будући да је врло детаљно презентовао своја сазнања о догађајима у Брчком током маја месеца 1992. године.

Суд је ценио исказ сведока Драгомира Јаковљевића и исти прихватио налазећи да је јасан и у сагласности са осталим изведеним доказима, будући да је детаљно описао период од свог доласка у Брчко до његовог напуштања, као и околности везано за упознавање Нермине Аличехајић, њено пребацивање за Бијељину и улогу коју је имао у томе.

Суд је ценио исказе сведока Никице Митровића и Дубравка Ћешића и исте прихватио налазећи да су јасни, логични и у битним чињеницама сагласни осталим изведеним доказима, будући да су сведоци детаљно у својим исказима описали начин формирања Интервентног вода и ко су били његови чланови, где су били смештени, задатке које су обављали, као и положај и понашање Милоша Чајевића као члана тог вода.

Суд је ценио исказ сведока Зорана Јовића, па је нашао да је исти доследан, убедљив и сагласан осталим изведеним доказима, будући да је сведок детаљно описао начин формирања Интервентног вода, припадност воду, задатке које су обављали, затим могућност приступа и уласка чланова Интервентног вода у логор „Лука“, односно околности везане за привођење Милоша Чајевића због догађаја који се десио у Српској Вароши.

Суд је ценио исказ сведока Миреле Бродлић и исти прихватио налазећи да је јасан, доследан, уверљив и сагласан осталим изведеним доказима будући да се детаљно изјашњавала о свим околностима догађаја који је предмет оптужбе, а који се односи на застрашивање које је вршио Милош Чајевић. Такође, суд је прихватио и исказе сведока Семке Чалуковић и Мухамеда Чалуковића, као јасне, уверљиве и сагласне са осталим изведеним доказима, а који сведоци су такође као и сведок Мирела Бродлић на детаљан и прецизан начин описали околности догађаја који се односи на застрашивање од стране окривљеног Милоша Чајевића, налазећи да су минимална одступања у њиховим исказима последица протекла времена од догађаја који је предмет оптужбе и стреса ком су били изложени током конкретног оружаног сукоба.

Приликом оцене исказа сведока, суд је имао у виду непрецизности у исказима, али је нашао да су исте отклоњене другим изведеним доказима и да не утичу на веродостојност исказа сведока јер је потпуно разумљиво да након скоро тридесет година од ратних дешавња која су по својој природи веома стресна за сва лица која су им присуствовала и која након више година презентују своја сећања о ономе што су лично видели или чули, не могу са фотографским памћењем да се сете свих детаља. Суд није посебно ценио исказе сведока у делу у коме су се изјашњавали о догађајима који излазе ван оквира оптужбе, налазећи да исти не могу допринети утврђивању чињеничног стања које је обухваћено оптужницом јер нису релевантни за конкретну кривичноправну ствар.

Суд је изменио чињенично правни опис радње извршења за коју је окривљеног огласио кривим, поштујући у свему субјективни и објективни идентитет оптужбе на тај начин што га је уподобио са чињеничним стањем које је утврђено на главном претресу, у делу који се односи на његову припадност оружаног формацији, имајући у виду време предузимања сваке од радњи, датуме када је донета Одлука о фомирању војске Српске Републике Босне и Херцеговине, односно када је формиран Интервентни вод при Станици јавне безбедности Брчко, при чему је суд неусмњиво утврдио да је Милош Чајевић фактички припадао резервном саставу полиције Брчко, а од 15.05.1992. године и Интервентном воду резервног састава који је формиран при станици полиције Брчко.

Суд је из чињеничноправног описа радње извршења кривичног дела које је окривљеном стављено на терет оптужницом изоставио радњу која се односи на силовање Нермине Аличехајић, односно да је у периоду мај-јун 1992. године, Нермину Аличехајић, коју је познавао пре рата, одвео из стана који се налазио у „Еш“ насељу у Брчком, а у ком је именована боравила са својим братом, у кућу Фарука Рејзовића, у којој су боравили припадници Интервентног вода, уз објашњење да им треба и да пође са њим, након чега је Нермина Аличехајић више од двадесет дана провела у поменутој кући, коју је чистила и где је слушала наређења присутних припадника интервентног вода, и где су је готово свакодневно принуђивали на сексуалне односе, између осталих и окривљени, будући да из изведеним доказима током доказног поступка то није потврђено.

Суд је приликом доношења одуке у овом делу ценио све исказе сведока Нермине Аличехајић дате током поступка, па је нашао да су исти недоследни у погледу релевантних околности догађаја који је описан у оптужници, а који се на њу односи, будући да сведок приликом давања исказа у преткривичном поступку дана 20.09.2005. године пред Полицијом дистрикта Брчко који је дат у складу са одредбом члана 219 став 1 и 3 Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Сл. гласник Брчко дистрикта БиХ број 34/2013, 27/2014, 3/2019 и 16/2020) и који се стога може употребити као доказ у кривичном поступку, набројала лица са којима је морала да има сексуалне односе и навела да са Мишоловком (Милошем Чајевићем) није спавала, већ да је он лежао поред ње само онако и био мртус пијан, као и да приликом давања исказа у претходном поступку дана 05.05.2006. године, када јој је памћење свакако било свежије и очуваније, окривљеног Чајевића није ни поменула приликом набрајања лица која су је силовала у кући у којој је био смештен Интервентни вод, да је тек у свом исказу у

претходном поступку дана 28.12.2017. године, дакле 25 година после предметног догађаја, изјавила да је међу људима који су је силовали био и Милош Чајевић и да је он то чинио више пута, док је на главном претресу дана 16.11.2020. године изјавила да је са Чајевићем имала сексуални однос само једном када јој је он рекао да оде у другу собу. Суд је посебно ценио исказ сведока Нермине Аличехајић дат на главном претресу дана 16.11.2020. године у присуству судског вештака психолога Ане Најман, али га није прихватио јер се у великој мери разликовао од њених ранијих исказа, да је у том исказу потпуно другачије описала на који начин ју је окривљени Милош Чајевић одвео у Брчко, него у претходним исказима, да се различито изјаснила у погледу сексуалног односа са Милошем Чајевићем у односу на све своје претходне исказе, те га је суд оценио као недоследан и недовољно поуздан, налазећи да није поткрепљен осталим изведеним доказима и да се битно разликује од њених раније датих исказа.

Суд је у контексту исказа сведока Нермине Аличехајић посебно ценио исказе сведока Никице Митровића и Драгомира Јаковљевића, па је нашао да ни њихови искази не потврђују наводе оптужнице у делу у коме се описује силовање Нермине Аличехајић од стране Милоша Чајевића, јер се сведок Митровић изјашњавао о својим посредним сазнањима истичући да му је Нермина Аличехајић рекла да је малтретирана од стране Милоша Чајевића без конкретних детаља, а сведок Јаковљевић изнео своја сазнања о ономе што му је накнадно испрчала Нермина Аличехајић, односно да је била приморавана на сексуалне односе од стране лица која су боравила у кући поред СУП Брчко, не наводећи њихова имена, већ можда надимке којих не може да се сети.

Иако је суд у доказном поступку утврдио да је положај Нермине Аличехајић у кући у којој се налазила, а у којој је боравио Интервентни вод који је био у саставу СЈБ Брчко, био врло тежак и подређен у односу на окривљеног Чајевића и остале припаднике вода, који су приликом боравка у кући били наоружани, да је без икакве накнаде морала да сређује и чисти кућу у којој су боравили, да је у њу доведена под врло чудним околностима, да није имала могућности да им се успротиви, нити да напусти кућу као једино женско међу њима, да је била приморавана на сексуалне односе са неким припадницима Интервентног вода које је прецизно означавала у својим исказима, суд је нашао да те чињенице не доказују да је окривљени Милош Чајевић према Нермини Аличехајић предузео управо радњу силовања. Стога је суд имајући у виду да Тужилаштво за ратне злочине није предложило друге доказе којима у том делу потврђује наводе своје оптужнице, ову радњу изоставио, поштујући при том субјективне и објективне границе оптужбе у којима се Тужилаштво ограничило искључиво на радњу силовања Нермине Аличехајић од стране Милоша Чајевића, а не на њен статус који је у кући имала, нити је у односу на њу окривљеном ставило на терет неку другу радњу извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Иако је у оптужници која је подигнута против Милоша Чајевића, дакле одређеног лица, наведено да је оштећену и више нн припадника Интервентног вода силовало, што је и Нермина Аличехајић потврдила, суд је нашао да је то ирелевантно за овај кривични поступак који се води против тачно одређеног лица, окривљеног Чајевића и да у овом делу нема утицаја на његово поступање будући да се оптужница сходно Законику о

кривичном поступку може подићи само против одређеног лица, а не против непознатог учиниоца.

Како суд није нашао да на страни окривљеног постоје околности који би искључивале његову кривичну одговорност, то га је огласио кривим за учињено кривичног дело.

Суд је током поступка извео и друге доказе, али их није посебно ценио, налазећи да нису од утицаја на другачије одлучивање у овој кривично правној ствари.

Суд је нашао да је окривљени Милош Чајевић конкретном приликом поступао са директним умишљајем, с обзиром да је био свестан свог дела и да је хтео његово извршење, јер је пре избијања ратних сукоба живео у Брчком и познаво националну структуру становништва, да је био свестан да као припадник Интервентног вода резервног састава полиције Брчко, наоружан у стану у улици Радомира Цветковића број 6 примењује мере застрашивања и терора према цивилима муслиманске националности Мирели Бродлић, Семки Чалуковић, Мухамеду Чалуковићу, Шухрети Чалуковић, малолетном Самиру Чалуковићу, Горану Хасановићу, Фадили Хасановић, малолетном Ведаду Хасановићу, малолетном Русмиру Хасановићу и Ђихи Хасановић, иако је свакако имао сазнања да се ради о цивилима и да нико од њих није био наоружан, нити исказивао било какав вид отпора, на тај начин што их је постројио и пребројао, а Горану Хасановићу због његове националне припадности упућивао претње и задао ударац отвореном шаком у пределу главе, па вичући саопштио присутнима да ће их наредног јутра када дође пребројати и да ће их побити уколико сви не буду у стану, односно да је био свестан да као припадник резервног састава полиције Брчко у просторијама логора „Лука“, према цивилима, рођеној браћи Сабиту Арнаутовићу и Мехмеду Арнаутовићу, који су се налазили у наведеном логору, примењује нечовечне и понижавајуће поступке.

Како је од извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, закон измењен више пута, суд је у складу са одредбом члана 4 став 1 КЗ СФРЈ ("Службени лист СФРЈ", број 44/76, 36/77, 34/84, 37/84, 74/87, 57/89, 3/90, 38/90, 45/90, 54/90) који је важио у време извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и одредбом члана 4 став 2 КЗ СФРЈ која прописује да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, применити закон који је блажи по учиниоца, ценио који је закон у конкретном случају најблажи по окривљеног, па је нашао да се има применити Закон о изменама и допунама КЗ СРЈ („Службени лист СРЈ“ број 37/93 од 16.07.1993. године), јер је је одредбом члана 142 став 1 КЗ СФРЈ, који је важио у време извршења дела било прописано да ће се учинилац кривичног дела казнити затвором најмање пет година или смртном казном, а Законом о изменама и допунама КЗ СРЈ од 16.07.1993. године за кривично дело из члана 142 став 1 прописана казна затвора од најмање пет година или од двадесет година, с обзиром да је тај закон најблажи по окривљеног.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, суд је ценио све околности које утичу на врсту и висину исте, у смислу одредбе члана 41 КЗ СРЈ, па је од олакшавајућих околности на страни

окривљеног ценио чињеницу да [REDACTED] док је од отежавајућих околности ценио његову ранију осуђиваност и јачину угрожавања оштећених конкретном приликом, па му је за учињено кривично дело утврдио појединачну казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци, налазећи да је та казна адекватна степену друштвене опасности учињеног кривичног дела и степену друштвене опасности окривљеног као учиниоца, па му је применом одредбе члана 49 став 1 КЗ СРЈ узео као утврђену казну затвора у трајању од шест година на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 22/15 од 12.02.2016. године која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године због кривичног дела убиства из члана 47 став 1 Кривичног закона Републике Србије, па га применом одредби чланова 48 и 50 КЗ СРЈ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 27.05.1993. године до 05.11.1993. године и време проведено на издржавању казне по пресуди Вишег суда у Сремској Митровици К 22/15 од 12.02.2016. године, која је постала правноснажна дана 16.06.2016. године, почев од 01.09.2016. године, па надаље, са уверењем да ће се истом у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела, те да ће се у потпуности остварити сврха кажњавања, како у погледу специјалне, тако и у погледу генералне превенције.

Суд је одбио доказни предлог пуномоћника оштећене Нермине Аличехајић, адвоката Марине Кљаић, да се у доказном поступку испитају у својству сведока Сабина Жилић и Дражен Радевић на околност понашања Милоша Чајевића у спорном периоду, налазећи да је њихово испитивање сувишно и да би водило само непотребном одуговлачењу поступка, будући да је током поступка испитиван велики број сведока који су се на јасан и исцрпан начин изјашњавали на околности нарави, недисциплинованости и начина понашања окривљеног.

Суд је одбио доказни предлог браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, да се у доказном поступку испита у својству сведока Ненад Херман као припадник Интервентног вода на околност надимака окривљеног Милоша Чајевића налазећи да би извођење тог доказа било усмерено на одуговлачење кривичног поступка јер су се и окривљени и бројни сведоци који су испитани током доказног поступка детаљно изјаснили о његовим надимцима, а узимајући у обзир чињеницу да приликом испитивања сведока који су износили своја сазнања о надимку окривљеног на главном претресу бранилац није имао никаквих питања.

Суд је одбио доказни предлог браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића, да се у доказном поступку испита у својству сведока Русмир Беговић као припадник Интервентног вода, налазећи да би исто водило одуговлачењу поступка, будући да су се и окривљени и више припадника Интервентног вода током поступка изјашњавали о свим чињеницама везаним за оснивања и деловање наведене јединице, а да из Списка Министарства унутрашњих послова Српске Републике Босне и Херцеговине, Станице јавне безбедности Брчко не произилази да је то лице уопште било припадник полицијских снага у периоду који је обухваћен оптужницом.

Суд је одбио предлог браниоца окривљеног Милоша Чајевића, адвоката Зорана Јовановића да се у доказном поступку од Војно-безбедносне агенције Министарства одбране Републике Србије прибави извештај о томе да ли је Српска станица јавне безбедности Брчко у периоду мај – јуни 1992. године била у саставу Војске Републике Српске и да ли је на територији града Брчко или у неком другом насељу постојао логор "Лука" налазећи да би извођење тог доказа било усмерено на одуговлачење кривичног поступка јер је чињеница да је у периоду мај – јуни 1992. године станица јавне безбедности Брчко коју су контролисали припадници српског народа у потпуности утврђена на основу доказа који су изведени током доказног поступка, а имајући у виду чињеницу и да Република Србија није учествовала у конкретном оружаном сукобу.

Суд је обавезао окривљеног Милоша Чајевића да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, колико буду изнели, о чијој висини ће одлучити посебним решењем, по прибављању података о висини трошкова на основу одредбе члана 262 став 2 ЗКП.

Суд је оштећену Нермину Аличехајић ради остваривања имовинско правног захтева упутио на парницу на основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП, имајући у виду да је радња извршења која је стављена на терет окривљеном да је извршио на штету Нермине Аличехајић изостављена из чињеничноправног описа кривичног дела за које је окривљеног огласио кривим, а да је наведеним чланом прописано да ће суд кад донесе пресуду којом се окривљени ослобађа од оптужбе или којом се оптужба одбија или кад решењем обустави кривични поступак упути овлашћена лица да имовинско правни захтев оствари у праничном поступку. Наиме, иако у конкретном случају није донета ослобађајућа пресуда, одлука суда којом се из чињеничноправног описа радњи извршења кривичног дела изоставља једна од радњи кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, се може уподобити са пресудом којом се окривљени ослобађа од оптужбе, како не би било повређено право оштећене у овом делу, те је суд исту упутио на парницу.

ЗАПИСНИЧАР
Оливера Савић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, а преко овог суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА СУДИЈА
Зорана Трајковић

